

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LIX

Červenec/srpen 2011

Number 4

Volume LIX

July/August 2011

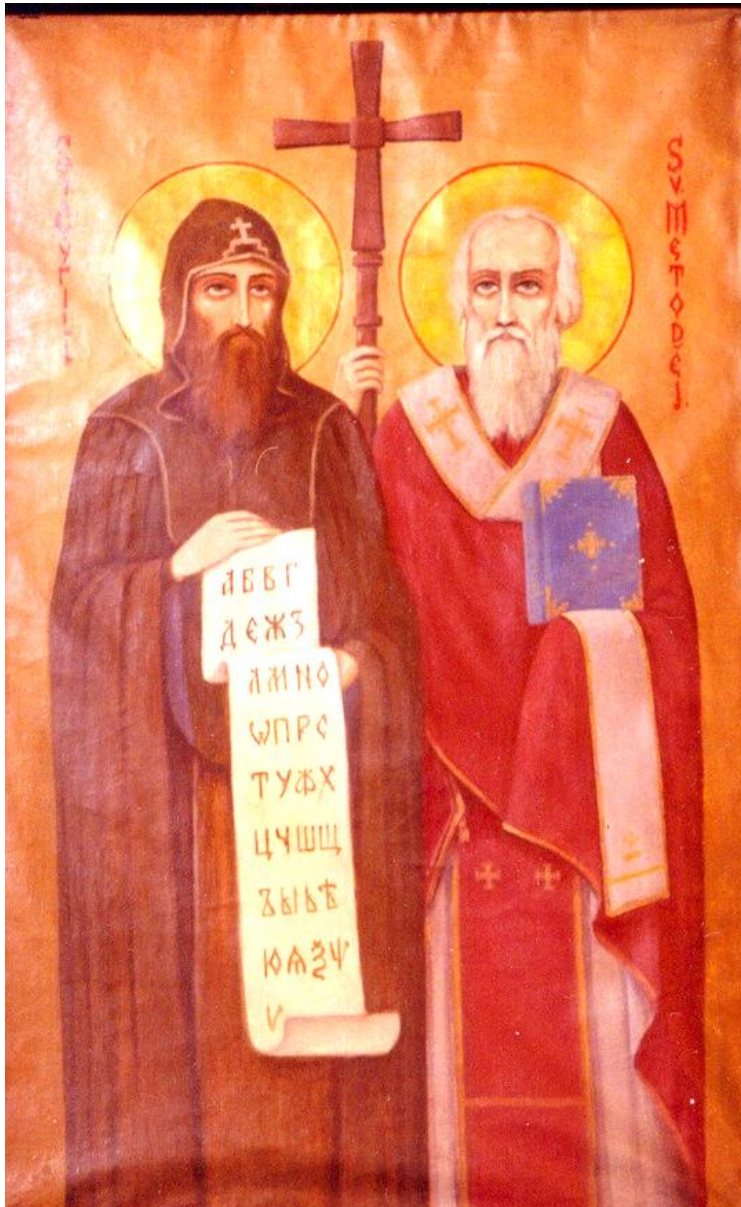
LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Věroznámé Cyril a Metoděj

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Ohlasy čtenářů</i>	7
<i>Žalov</i>	8
<i>Kurz Klausologie</i>	9
<i>Citáty Václava Klause</i>	9
<i>Zprávy z konzulátu</i>	13
<i>Dětský maškarní ples</i>	14
<i>Letem světem</i>	18
<i>My First Steps in Australia</i>	21
<i>Remorseless killers of our jobs</i>	23
<i>Hádankový koutek</i>	25
<i>Kino Ponrepo</i>	26
<i>Odkud se bere antiizraelismus</i>	27
<i>Perly a perličky</i>	33
<i>Sydney kouzelná i nekouzelná</i>	38
<i>Z tajů krás české řeči</i>	41
<i>Recenze – Malé dějiny</i>	43

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Vyhrazujeme si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,

M. Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na

internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

5. 9. 2011

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Vážení členové a krajané,
Naskytl se nám vzácná příležitost uvítat v našem Národním domě pana presidenta České republiky Václava Klause. Přiletí do Austrálie v červenci tohoto roku na pozvání *The Institute of Public Affairs* a bude konat přednášky ve většině hlavních měst. Při té příležitosti je ochoten se setkat s krajaný. Tato nečekaná a tím více vítaná návštěva sokola byla zprostředkována českým velvyslanectvím a sydneyjským konzulátem. Pro účastníky bude připraveno lehké občerstvení. Každý je vítán! Podrobnosti najdete na straně 7 tohoto čísla.

Nazdar a na shledanou se těší Jan Jelínek

Naše akce: **23.7.** setkání s panem presidentem Klausem a výstava „Já, Masaryk“ strana 7; **24.7., 21.8 a 18.9.** kino Ponrepo str. 26; **6. a 20.8., 3. a 17.9** sobotní volejbal str. 46; **14.8.** loutkové divadlo str. 13; **6.11.** České Orfeum str. 20; **6.11.** výstava „Beautiful Prague“ str. 37.

Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS radio (strana 12) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 25.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 5. 2011 do 30. 6. 2011 celkem \$290; fond na údržbu Národního domu \$80. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2011 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2011.**

Členské legitimace byly zaslány všem finančním členům. Pokud jste zaplatili členský příspěvek do konce června a nedostali jste poštou legitimaci, dejte mi, prosím, vědět na adresu Sokola nebo na telefon (02) 9981 4765. Velmi se omlouvám členům, kterým jsem omylem poslal upomínku. Dejte mi, prosím, vědět měsíc kdy jste zaplatili, abych mohl zjednat nápravu.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1. 1. do 31. 12. 2011.

Vydání od 1. 5. 2011 do 30. 6. 2011 celkem \$15,831.22, z toho mimořádné \$7,705 za nový sporák a myčku nádobí do kuchyně a \$1,185 za obnovu a opravy elektrické instalace a světel.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 5. 2011 do 30. 6. 2011

Dohnal J	40	Truchlík V	50	Volek S	25
Vavroš Z	50	Vohralík FB&V	30	Trefný J	25
Křivánková Dr J	25	Rosta M	75		
Lukáš F	25	Černá M	25		

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**Sokol Sydney srdečně zve všechny krajaný na setkání s panem prezidentem Václavem Klausem, který slavnostně otevře výstavu „Já, Masaryk“ v našem Národním domě 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v sobotu 23. 7. 2011 ve 4 hodiny odpoledne.
Doporučujeme společenský úbor.**

Václav Klaus Lectures in Australia

The Institute of Public Affairs is hosting a series of lectures by Václav Klaus, one of the world's most outspoken Climate Realists.

- July 22, 2011: Václav Klaus – Threats to freedom in the 21st century
Perth lunch and address**
- July 25, 2011: Václav Klaus – Climate change: the dangerous faith
Sydney dinner and address**
- July 28, 2011: Václav Klaus – The mass delusion of climate change
Melbourne dinner and address**
- August 1, 2011: Václav Klaus – Climate change: a new ideology
Brisbane lunch and address**

For more information and online booking, visit the IPA web site at <http://www.ipa.org.au/>

Ohlasy čtenářů Věstníku

Milý Bořku,

chci Ti upřímně poděkovat za uveřejnění v právě došlém Věstníku vaší jednoty Tvé obsáhlé a velice pochvalné recenze 2. dílu mých malých dějin. Obávám se ale, že jsi jejich obsah a význam velmi přecenil. Jsem Ti přesto za napsání a uveřejnění ve věstníku velmi zavázán. Děkuji Ti také za uveřejnění mého dopisu ve věci Sazky a zprávy o mém zdravotním stavu. Případ "Sazky" dále pokračuje, měl by snad v nejbližší době vyvrcholit a doufám jen, že ČOS (a slet v příštím roce) tím nebude poškozen. Chci Ti a dalším členům redakce (i vaší jednotě) také vyslovit svůj upřímný obdiv nad skutečností, že jste ve stavu vydávat každé číslo vašeho věstníku v tak velikém rozsahu a s vytrvalou vysokou úrovní. Jak víš, v mnoha jednotách došlo k vydávání věstníku, ale kromě vás se nikomu nepodařilo udržet jeho vydávání déle než několik let. Máte v tom záviděníhodný primát a zasloužíte si za to nejvyšší uznání nás všech. Připojuji pro Tvou informaci dnes došlou recenzi sestry Aleny Kottové, bývalé vzdělavatelky Sokolské župy Budečské se sídlem v Kladně. Nevím, zda a kde byla (nebo bude) uveřejněna, (*Poznámka redakce Věstníku: recenzi najdete na straně 45*) ale možná, že někoho podnítl, aby si dějiny koupil... Děkuji Ti za vše a srdečně Tě - a všechny sestry a bratry u vás pozdravuji s přáním zdaru ve veškeré vaší další činnosti.

Na zdar!

Honza (Bratr Jan Waldauf - poznámka redakce Věstníku)

Žalov.

Navždy nás opustil bratr **Kurt Kilián**. Loučíme se s ním v následující vzpomínce.

Zcela neočekávaně a tragicky nám koncem června odešla sestra **Anna Benická**, dlouholetá členka naší sokolské jednoty v Sydney; nikdy neváhala vyjádřit svůj názor na dění v Sokole a tak kladně přispívala k řešení mnoha problémů. Ještě minulého roku se zúčastnila III. sokolských tělovýchovných slavností při zasedání Světového svazu Sokolstva na Slovensku a naše australská župa obdržela písemné poděkování za její tam pronesenou recitaci básně zaslané starostkou Povážské sokolské župy M. R. Štefánika.

IN MEMORIAM NAŠEHO KURTA KILIÁNA

Našeho? Ano, našeho. Vzácného a oblíbeného dlouholetého člena naší sydneyké sokolské jednoty. Rozloučili jsme se s ním v květnu v katolickém chrámu v Mona Vale. Věru jen zřídka se sejde při pohřebním obřadu v kostele tolik truchlících, kolik se jich shromáždilo při posledním Sbohem bratru Kiliánovi. Zdrčená manželka, zdrčené děti, vnoučata, tchýně sestra Maříková, švagr a desítky zarmoucených přátel přišli Kurtovi vzdát poslední poctu. Tě obrovské účasti pozůstalých, bratrů, sester a přátel si ten zesnulý věru zasloužil plnou měrou.

Kurt se s tímto pozemským světem rozloučil v poměrně mladém věku. Narodil se v Československu v roce 1955, tudíž v nelitostné době brutálního komunistického tlaku na kdekoho a kdeco, a do Austrálie přišel v mladičkém věku. Byl ještě dost mlád, aby se po čase dovedl přizpůsobit novému a nezvyklému způsobu života v cizí zemi, avšak v Československu prožil celé dětství, a česká škola mu tedy stačila poskytnout vyškolení v mateřské češtině. Netrvalo nijak dlouho a Kurt se seznámil se svojí budoucí manželkou Aničkou Maříkovou. S tou se oženil a přidružil se tak ku v Sydney známé sokolské rodině – co Mařík, to zanícený sokol. Spořádaná Maříkova rodina mu dala do nesnadných australských začátků pevné české zázemí, a rodina Oldy Maříka byla v té době hluboce pohroužena do života naší sokolské jednoty. Tchán Mařík byl mezi československou společností znám jako vyhledávaný instalatér a nebylo divu, že mladý zeť Kurt zanechal laborantskou techniku v nemocnici a přidal se k výnosnému a užitečnému, byť nikoli snadnému, řemeslu instalatérskému.

V Sokole zastával Kurt Kilián po dlouhá a dlouhá léta nejednu funkci jako jeden ze sokolských nadšenců, jemuž nebyla žádná práce obtížná. Byl jedním z těch sokolů, kteří měli lví podíl na vybudování sokolského Národního domu v Sydney. Nejen, že byl dlouholetým členem výboru a i náčelníkem sydneyké jednoty, po léta sehrával i každoroční roli čerta při mikulášských nadílkách pro sokolskou drobotinu. Byl i milovaným otcem a dědečkem a jak to dosvědčily proslzené projevy obou dcer během pohřebního obřadu, bude doma chybět všem rozesmutnělým pozůstalým. Snášel s nimi dobré i zlé, včetně vleklého ochromení tchána a partnera Oldy Maříka, cestoval s nimi, miloval je a oni milovali jeho. Teď jim i nám všem ze světa navždy odešel. Budiž čest jeho světlé památce.

Redakce Věstníku

Macek (ODS): KKK aneb Kratičkový kurz Klausologie

www.parlamentnilisty.cz 26. 6. 2011

Text, kterým jsem přispěl do knihy k sedmdesátinám prezidenta Klause.

Každý, kdo se v životě stýkal či stýká s Václavem Klausem, si nezbytně musel projít jednou až třemi fázemi tohoto vztahu. První fází bývá kratší či delší doba nekritického obdivu, která pak u některých lidí přetrvává nastálo. Druhá fáze je, řekl bych, stav jakési nevlídnosti, ba téměř až nenávisti, neboť člověku vadí některé jeho způsoby, hlavně však drtivá argumentační nekompromisnost. I tato druhá fáze pak u některých lidí zůstává napořád a dokonce přechází v jakousi alergii. Třetí fází je, že si začnete velmi vážít jeho nepopíratelných kvalit a zároveň se dokážete bez újmy na duševním zdraví „stýkat a potýkat“ (řeceno s Palackým) s jeho osobnostními nedostatky.

Každý, kdo se v životě s Václavem Klausem nepotkal, je pak trvale ovlivňován a názorově vychylován reprezentanty ustrnulé první či druhé fáze, neboť reprezentanti fáze třetí tvoří příslovečnou „mlčící většinu“.

Opticky se pak zdá, že Václav Klaus patří mezi fenomény, které můžete buď milovat nebo nenávidět, bez jakékoliv šedé zóny uprostřed, asi jako ústřice či hudbu Bély Bartóka.

Přesto však beze zbytku, všichni, každý z nás, byl Václavem Klausem přímo či nepřímo ovlivněn, a to bez ohledu zda tomu chtěl či nikoliv. Neboť nás nutil a nutí nad každým svým psaným i mluveným projevem souhlasně pokyvat či nesouhlasně vrtět hlavou, nutí nás přemýšlet, zaujímat postoje a hlouběji a důkladněji se o spoustu věcí a dějů zajímat.

A ještě něčím nás všechny nesmírně ovlivnil, včetně těch, kteří jsou na něho neskonale alergičtí: vehementně se snažil a snaží vytvářet co největší svobodný prostor k tomu, abychom mohli ukázat co v nás je, co umíme, co dovedeme. To už ovšem záleží jen a jedině na nás, což se také někdy neodpouští.

Minulost a nejdrsnější citáty Václava Klause

Lukáš Petřík www.parlamentnilisty.cz 20. 6. 2011

Václav Klaus je nejdéle sloužícím polistopadovým aktivním politikem působícím téměř nepřetržitě v nevyšších ústavních funkcích, od federálního ministra financí, českého premiéra, po předsedu Poslanecké sněmovny a prezidenta republiky. V naší polistopadové historii byl vlastně u všeho. ParlamentníListy.cz u příležitosti jeho sedmdesátin připravily výběr jeho politicky nekorektních citátů.

Citáty Václava Klause:

O Evropské unii

Mně se zdá, že zde narůstá nový pohled na vystupování českého politika v zahraničí, že se bohužel znovu vracíme k neblahým tradicím naší země a **že vystupování českého politika v zahraničí chválíme jen tehdy, jedná-li se o servilní přitakávání mocným...** jak jsme na to byli desetiletí či staletí zvyklí při jednáních tu ve Vídni, tu v Berlíně, tu v Moskvě a teď snad v Bruselu. Myslím, že je řada našich politiků, kteří se vždy s určitým mocným zahraničním příznivcem za zády snaží likvidovat politického protivníka denunciacemi z údajně nedostatečné lásky a loajality tu k tisícileté říši, tu k Sovětskému svazu a dnes málem by se chtělo říct k Evropské unii.

Neusilovali jsme o vymanění se ze sovětského impéria proto, **abychom svou nově nabytou svobodu a suverenitu odevzdali evropským strukturám**, na jejichž fungování budeme mít jen minimální vliv. Neodmítali jsme komunismus proto, abychom byli nuceni nahradit svobodný trh byrokratickým a přeregulovaným evropským modelem sociálního státu, který dlouhodobou prosperitu zajistit nemůže.

...celá idea Evropy by neměla být založena na příliš zjednodušeném zavržení vlastnictví a národního cítění. **Měli bychom připustit legitimitu slova národ** (a ne se

za něj stydět), neměli bychom akceptovat zavádějící a falešný názor, že Evropa musí být velká, silná, jednotná, inženýrsky vykonstruovaná a kontrolovaná shora, aby přežila dnešní ekonomickou, politickou a vojenskou konkurenci ve světě.

Udělejme vše proto, abychom se v Evropské unii neztratili, aby unikátní tisícileté dílo našich předků nebylo rozmělněno a poztráceno. Zda tomu tak bude, záleží na každém z nás. Ostatně jako vždycky.

Socialisté vždycky chtěli, aby se proletáři všech zemí spojili. Předstupněm či předobrazem postmaastrichtské Evropské unie byl Sovětský svaz, jeho národnostní politika, už od roku 1917. Druhým rysem evropské integrace je dominance levicového vidění světa, které chce více státu a méně občana. Leckdy se toto vidění špatně prosazuje doma, ale mnohem lépe na dálku, v evropské dimenzi, kam volič velmi málo dohlédne. Objevil jsem Hayekův text z konce 40. let, kde napsal: socialisté, kteří prohrávají ve volbách doma, utíkají do nadnárodních organizací. Je fascinující, že se od té doby nic nezměnilo.

O globálním oteplování

Globální oteplování způsobené lidmi je nesmyslná fikce. Dá se naopak předpokládat, že když se oteplí oceán, nad Antarktidou bude více sněžit a masa ledovců naroste.

O sudetských Němcích

Fakt, že jsme byli jednou ze šestnácti vítězných zemí druhé světové války a že také z toho odvozujeme jisté závěry a nároky, které nikomu nedovolíme zpochybnit, patří k oněm historickým tradicím, na nichž stojí náš současný stát a jeho budoucí existence, vážnost a prosperita.

O Schengenu

Vlast ale není ani imaginární věc bez vymezení, bez vykolíkových hranic, pouhá myšlenková entita, jak se nám kdosi snaží namluvit. Nebudu možná populární, ale s pokrčením ramen se dívám na vstup do Schengenu. Každému se zdá, jak vydělá na tom, že neztratí tři minuty, aby na hranicích zastavil a ukázal nějakému úředníkovi pas. Ty minuty nestojí vůbec za řeč, to nejsou tři hodiny jako za komunismu. Divím se, že někdo tento efekt považuje za tak významný a vůbec si neklade otázku, co díky tomu ztrácí, co může být na opačné straně téže mince.

O ekonomické transformaci

Zásadně odmítám hodnocení 90. let jako neúspěšné, odmítám debatu o tom, co se všechno poztrácelo. Diskutujme o tom, co se všechno získalo, co se všechno dosáhlo, co se všechno udělalo. O tom, že transformační proces přechodu od komunismu k svobodné a tržní společnosti byl u nás mimořádně úspěšný a úspěšnější než ve všech podobných zemích, není sporu.

O registrovaném partnerství homosexuálů

Manželství považují za tradiční instituci jednoho typu, jsem pro to, ať si udělají jakékoliv uspořádání ostatních vztahů. Ale plést to s rodinou a manželstvím - jsem zásadně a fatálně proti.

O enviromentalismu

Environmentalismus jako metafyzická ideologie a světonázor nemá s přírodními vědami a s klimatem absolutně nic společného. Bohužel nemá nic společného ani se společenskými vědami a **stává se módou dnešní doby,** to mě děsí... je jisté, že environmentalismus je inkarnace novodobého levičáctví.

O antidiskriminaci a pozitivní diskriminaci

Před listopadem 1989 jsme zavádění „pozitivní diskriminace“ považovali za „pouhý“ omyl Západu, který neprožil komunismus, který chtěl konstruovat - podle apriorních představ - lidskou společnost. Dnes se i u nás - po této tragické zkušenosti - bohužel také vážně debatuje o stejných věcech, např. o tom, že by školy a úřady měly přijímat zaměstnance „vyváženě“ podle rasy, věku či pohlaví. Leccos nám v tomto smyslu navíc nařizují Evropské směrnice. Tzv. **antidiskriminační legislativa je - a nemůže tomu být jinak - založena na velmi sporných zákazech a příkazech.** V mnoha ohledech jde proti principům volného trhu, proti nedotknutelnosti vlastnictví a proti lidské svobodě. Dalo by se též říci, že tato legislativa je typickým projevem evropsismu.

O hrozbě neototality a politické korektnosti

V prvních letech jedenadvacátého století máme jiné starosti. Znovu je třeba zabývat se zachováním svobody, protože vznikla její nová ohrožení spojená **s postdemokracií, s evropeismem, s politickou korektností, s multikulturalismem, s arogantním environmentalismem, s pozitivní diskriminací, s lidskou nepokorou a zejména s novou, minulostí jakoby vůbec nepoučenou vírou v řešení lidských problémů shora, státem, přerozdělováním, regulací.**

Politická korektnost je jedna z nejzlobnějších věcí dnešní doby, je stejně děsivá jako marxismus, vrací nás nekonečně dozadu

O imigraci a multikulturalismu

Masová migrace vznikla jako falešná ideologie, že je jakýsi nárok, obecné lidské právo potulovat se kdekoliv po světě. Tímto obecným lidským právem jsou potlačována elementární občanská práva lidí, kteří žijí v různých entitách. To už je jev kolektivistický, skupinový a z definice naprosto špatný... Když někdo chce imigrovat, nechť se přihlásí k asimilačnímu úmyslu.

Koktejl, o nějž multikulturalisté usilují, bude nestravitelný a povede k novým hlubokým frustracím a k narůstání napětí mezi odlišnými kulturními a civilizačními okruhy. První náznaky takové budoucnosti vidím v Evropě v podobě současného „stěhování národů“. Konflikty, které v některých zemích toto umělé prolínání kultur již dnes vyvolává, jsou pouze náznakem budoucího střetu, k němuž - pokud bude vše takto pokračovat - neodvratně musí dojít.

Masová migrace, zejména v evropském kontextu, je umělý jev vyvolaný falešnou dobromyslností a dobrotou některých bohatších zemí, jejich falešnými sociálními systémy, demotivující lidi pracovat a lákající lidi z různých, daleko chudších světů.

...když jdu po Praze a jsem na pražském letišti, když vidím tu neuchopitelnou změň obleků, barev pleti, typu lidí, nevím, jestli si přeji, aby dolehla na Prahu, aby ji změnila k obrazu svému. Nejsem si tím jist.

O českém národě a vlastenectví

Neponižujme se, nepoklonkujme, to se nevyplácí. Buďme hrdí na to, co jsme. Na jednom předvolebním mítinku mi řekl jeden pán: „Jsem hrdý na to, že jste na český národ hrdý.“ Moc si jeho slov vážím.

Milujeme svou vlast z řady důvodů. Z pocitu vzájemně sdílených hodnot, z pocitu úcty k našim předkům, ze společně prožité a leckdy protrpěné minulosti, ze společné kultury, v neposlední řadě i jazyka a z mnoha dalších věcí.

Historie nám... tisíckrát připomněla, že lidé na svou vlastní zemi bývají hrdí právem, že se s ní často v kladném slova smyslu identifikují, a že jde o přirozený celek, se kterým je spojeno mnoho pozitivních, nezastupitelných věcí (ekonom by řekl „veřejných statků“).

Je pravda, že u nás často přejímáme určitá schémata, která vedou ke skepsi a sebe-mrskacství. Mnohem méně je u nás slyšet hrdá řeč, která připomíná, že naše země má mimořádně pohnuté dějiny, v nichž je velké množství statečných žen a mužů, díky jimž jsme dnes vůbec zde. A že je naší povinností uchovávat tyto tradice jako dědictví, s nímž není možné nakládat podle něčí libovůle nebo krátkozrakého prospěchu. Kdo se dnes chce tvářit, že je „moderní“ žádné dějiny raději nemít nebo se k nim chovat „stydlivě“, abychom nepůsobili na své okolí jako nacionalisté, ten ve skutečnosti nevěří ani ve svou budoucnost.

Zrovna tak jako je entitou každý jednotlivec, každá rodina, ve které se nachází, komunita, která je nad ní, tedy obec, město, místo, kde žijeme, zrovna tak je přirozenou entitou stát... Jakási česká státnost v nesporné proměnlivosti zde existuje již zhruba jedenáct století. Považuji za svou povinnost „bojovat“ s lidmi, kteří uvažují o jisté dočasnosti našeho státu v budoucí nadnárodní Evropě.

Věřím v Českou republiku. Věřím v lidi, kteří v ní žijí. Mám svou zemi rád a zůstanu zde aktivně pracovat, ať už dnešní volba dopadne jakkoli. Hlavně ale budu vždy usilovat o to, ať nám zůstane naše svoboda a naše národní soudržnost. Před pěti lety jsem - protože má právě v těchto dnech výročí - při stejném projevu citoval Aloise Rašína, dnes opět zvolím jeho citát. Těsně před svou smrtí řekl památná slova: „budeme-li všichni držeti k sobě, udržíme republiku“.

Nemyslím si, že existence moderního českého státu a národa, ať už jako součásti Rakouska-Uherska nebo v podobě Československa či v posledním desetiletí v podobě samostatného českého státu, je jen dočasným intermezzem mezi jednou idylickou dobou bez státu, a druhou idylickou dobou bez státu. Nepřeji si, aby zrod České republiky byl jen epilogem české státnosti a **aby naše státnost byla pohřbena v nadnárodních evropských strukturách.**

Mirek Kopt z Prahy hledá Jiřího Kašpara z Kirovovy ulice v Praze 5, narozeného 1937, který přišel do Austrálie v roce 1968. Případné informace laskavě pošlete na adresu: Bedřich Vohralík, 37 Spencer Street, Killara NSW 2071, nebo emailem na: timelydecisions@optusnet.com.au.

EUROPEAN HERBAL MASSAGE
BY
SILVIA
Professional Masseur & Licensed
Fitness and Bodybuilder Trainer
AT
Salon De Manila
683a Pittwater Road, Dee Why
(02) 9982 9160 0401 635 423
silvia.herbalmassage@gmail.com

SBS RADIO

Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		
Slovensky:	Adelaide	FM 92.9	neděľa v 9.00 hodin		
	Brisbane	AM 1053	utorok o 13.30 hodin		

5. mezinárodní krajský festival v Praze

Občanské sdružení Sedm paprsků bude ve dnech 25. – 28. srpna 2011 organizovat v Praze 5. ročník Mezinárodního krajského festivalu, který bude hostem folklorního festivalu Pražský jarmark. Festival bude zahájen ve čtvrtek 25. srpna v 10 hodin v Senátu Parlamentu ČR. Přehlídky souborů se uskuteční ve dnech 26 a 27. srpna na Staroměstském náměstí. V neděli 28. srpna v 10 hodin bude festival zakončen průvodem účastníků z Toskánského paláce na Hradčanské náměstí a závěrečným vyhodnocením nejúspěšnějších souborů.

Na kontaktní adrese www.krajanskýfestival.eu budou postupně zveřejňovány další informace o festivalu.

Zapisování dětí do cestovních dokladů rodičů zrušeno

Zákon č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, ve znění zákona č. 197/2010 Sb., ruší s účinností od 1. července 2011 zapisování občanů mladších 10 let (dále jen „dítě“) do cestovních dokladů rodičů a provádění změn a doplňování údajů o dětech v cestovních dokladech rodičů.

Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 444/2009, které je závazné pro všechny státy Evropské unie, nebude možné do cestovního dokladu rodiče zapisovat údaje o dětech. Z tohoto důvodu bude i zákonem č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, zrušeno zapisování dětí do cestovních dokladů rodičů **dnem 1. července 2011**. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 444/2009 stanoví, že **zápisy dětí v cestovních dokladech rodičů jsou platné do 26. června 2012. To znamená, že po 26. červnu 2012 bude moci dítě (občan mladší 10 let) cestovat do zahraničí pouze s vlastním cestovním dokladem.** Rovněž dítě (občan mladší 10 let) zapsané v občanském průkazu rodiče bude moci cestovat do států Evropské unie s vlastním cestovním dokladem. Rodič bude moci prokazovat údaje k dítěti zapsanému v občanském průkazu pouze na území České republiky.

Smlouva o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Austrálií

Smlouva mezi Českou republikou a Austrálií o sociálním zabezpečení vstoupila v platnost dne 1. 7. 2011. Dnes přinášíme podrobnosti pro žadatele zveřejněné australskou správou sociálního zabezpečení (Centrelink). Pro podrobnější informace navštivte stránky australské Centrelink:

<http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/publications/aia.htm#czech>

<http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/languages/cs.htm>

[http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/vLanguageFilestoreByCodes/mcint037_1103_cs/\\$File/int037_1103cs.pdf](http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/vLanguageFilestoreByCodes/mcint037_1103_cs/$File/int037_1103cs.pdf)

[http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/vLanguageFilestoreByCodes/mcrt012_0512_cs/\\$File/mcrt012_0512cs.pdf](http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/vLanguageFilestoreByCodes/mcrt012_0512_cs/$File/mcrt012_0512cs.pdf)

[http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/filestores/int037_1103/\\$file/int037_1103en.pdf](http://www.centrelink.gov.au/internet/internet.nsf/filestores/int037_1103/$file/int037_1103en.pdf)

**Loutkové divadlo Lenky Muchové uvede
v neděli 14. 8. ve 14 hodin v sydneyjském
Národním domě 16 Grattan Crescent
Frenchs Forest pohádku Boženy Němcové
„Lesní ženka“. Nenechte svým dětem
i sobě ujít tento unikátní zážitek.
Vstupné \$5 za osobu nebo \$10 za rodinu.**

Zla-tá brá-na ote-vřená

Zla-tá brá-na ote-vřená, kdo do ní vej-de, hlava mu sej-de... A má to i slovenskou versi! Že je možno v naší sokolovně slyšet desítky hlásků těch malých, ba i těch nejmenších, to jsme opět na vlastní oči viděli a na vlastní uši slyšeli poslední neděli v květnu. Konal se totiž další, ano další letošní “maškarný ples” pro dětskou drobtinu, a dostavilo se těch malých s maminkami a tatínky celé velké a rozesmáté hejno. Byl to ples “maškarný”, a iniciátorkou byl opět náš slovenský “anděl”, místostarostka sestra Edita Berntsenová, spolu s obětavými pomocnicemi a pomocníky. Nechyběl samozřejmě ani účinnivý a všudypřítomný bratr starosta Jenda Jelínek, sestra jednatelka Marunka Daňková, a v kuchyni účinně zapůsobily i sestry Marta Nováková a Mirka Felbingerová za asistence bratrů Pavla Kohouta a Petra Čermáka. Dětem opět vyhrával jejich melodie obětavý pan Ivo Bílik, bylo tam všude mnoho radostného shonu a veselí. Všem se dostalo občerstvení a některé z dětí si dokonce troufily něco zazpívat nebo povědět za pomoci sestry Evy Čermákové do mikrofonu k obveselení všech ostatních. Rodiče děti opět dovezli a znovu se ukázalo, že lze sydneyjskou sokolovnu naplnit cílým a radostným ruchem. Sestry a bratři, tužme se! Kdyby onu neděli byla bývala normálně fungovala sokolská restaurace, byl by si býval i pan hostinský nepochybně přišel na své. Ale neházejme ještě flintu do žita. Jen tu restauraci nějak někým obživnout...

Fotografie Pavla Kohouta jsou i na následujících stranách

Český *dialog* Czech *Dialogue*

Nezávislý kulturně politický dvouměsíčník vychází již od roku 1990, tedy devatenáctým rokem. Je zaměřen na udržování kontaktů se zahraničními Čechy. Jeho záměrem bylo zrušit uměle vytvořenou bariéru mezi lidmi TADY a TAM, tedy mezi těmi, kteří zůstali v Československu a mezi těmi, kteří odešli do exilu.

Za osmnáct let jeho existence se podařilo vytvořit periodikum s takovými články a názory, které v jiných časopisech nenajdete. Velká část čtenářů je také z České republiky; zajímá se o osudy i aktivity Čechů žijících v nejrůznějších koutech naší planety, ať už jsou to USA, Kanada, Austrálie, většina evropských států, ale i Argentina, Brazílie, Nový Zéland, Jihoafrická republika a další země. Vydavatelem časopisu je občanské sdružení Mezinárodní český klub a šéfredaktorkou Eva Strížovská.

Do časopisu přispívají autoři z ČR i ze zahraničí: historička Jana Volfová (ČR), Martin Mejstřík (ČR), spisovatel Ota Ulč (USA), Barbara Semenov (Austrálie), Michaela Swinkels (Belgie), Věra a Karel Pokorných (Holandsko), Blanka Kubešová (Švýcarsko), Jitka Vykopalová (Švédsko), Václav Židek (Německo) aj. Naším autorem byl také spisovatel Jan Beneš, který už bohužel není mezi námi.

Kromě politických, kulturních a historických článků obsahuje mnoho názorů v příspěvcích a dopisech čtenářů. Vzhledem k tomu, že někteří mladší čtenáři v zahraničí mají potíže se čtením v českém jazyce, obsahuje časopis také anglické překlady vybraných článků.

Napište nám. A nezapomeňte si napsat o informacích o oblíbeném **Českém kalendáři** – knížce, která přináší spoustu milého čtení.

Objednávky můžete adresovat přímo na: Český dialog, Sokolovská 179, 190 00 Praha 9; tel. 420 266 311 241 (dopoledne), fax 420 222 221 344, mobil 420 739 091 057, e-mail: strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz nebo kontaktovat naši milou zástupkyni v Austrálii: Jana Růžička, 82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431, e-mail: **Ruzickajana@yahoo.com.au**

OBJEDNEJTE SI, POMŮŽETE UDRŽET OJEDINĚLÝ ČASOPIS

LETEM SVĚTEM

Mám před sebou březnové vydání vídeňských **Svobodných novin** – a člověk ani neví kde začít a kde skončit. Je tu ale jedna perlička – točí se to kolem osoby Jiřího Pelikána, kdysi „zažraného“ bolševika první třídy a prominentního člena akčního výboru, jehož zásluhou bylo vyloučeno v roce 1948 z českých universit tisíce studentů, později mimo jiné i komunistického velvyslance v Římě, a nakonec muže, jehož Václav Havel neváhal oblažit čelným vyznamenáním... V dubnovém vydání nás vítají dvě pozoruhodnosti. Jednak ta, že první ženskou šachovou velmistryní se v roce 1932 stala Češka Věra Menšíková. Tou druhou zajímavostí je další pikantní novinka – že totiž zakladatelem alpského lyžování v předminulém století byl Čech Matyáš Žďárský z Kožichovic u Třebíče!... - Jen ale ještě krůček zpět, opravdu jen krůčiček k jednomu únorovému číslu. Hned na první stránce čteme o tom, že předsedkyně české Sněmovny Miroslava Němcová poslala doporučení předsedovi norské komise Nobelovy ceny, aby byla udělena cena míru Siru Nicholasu Wintonovi, zachránci stovek československých, převážně židovských dětí před německou deportací do koncentračních táborů. Siru Nicholasovi se podařilo, jak víme, v roce 1939 odvézt a tak zachránit skoro sedm set dětí z Československa do Británie. O jeho úspěšné humanitární akci byl i natočen film... Dobře vím, že jsem slíbil jen ten krůčiček, ale najednou mi do oka padl i historický a hrdinský čin chicagského starosty Antonína Čermáka z roku 1933, zmíněný i s jeho fotografií na stránce osm. Tehdy totiž starosta Čermák svým tělem zachytil v Miami kulku atentátníka určenou pro presidenta F. D. Roosevelta. Kladenský rodák Čermák vedl jako starosta Chicaga boj s gangstery, jmenovitě s bandou pověstného bandity Al Capone... Jako omluva k porušení slibu o nerozšíření těchto řádků ať mi poslouží - asi zbytečně - naděje, že by se tyto řádky mohly nějak dopídit i k pověstnému bijci českého kultu národního hrdinství, Rossu Hedvíčkovi, a co kdyby on ten Hedvíček třeba nic nevěděl o zápolení chicagského Čermáka s Al Caponem... Ani o té šachové velmistryni Menšíkové, a ani o tom zakladateli alpského lyžaření Žďárském... A co kdyby se on třeba uhodil do čela? Co kdyby? - Mám tu i další dvě květnová čísla vídeňských Svobodných novin. Jako obvykle, je to i tentokrát znamenité počtení. Na první stránce druhého z těch čísel čteme pozvání Sokolské jednoty Vídeň XII/ XV na „Jarní veselici v neděli 26. června 2011 na zahradě české školy Komenský 1030 Vídeň Sebestianplatz 3, od 10 do 18 hodin...“ Nabízí se nám maso z grilu, chlebičky, domácí moučníky a Budějovický Budvar ze sudu... Škoda je, že dnes už je na tu vídeňskou veselici pozdě... Leč nejen chlebem nás Vídeňské listy sytí. Hledíme i na celou řadu fotografií z Mauthausenu a dovídáme se o projevu českého velvyslance v Rakousku Jana Koukala u příležitosti výroční vzpomínky na osvobození tamního koncentračního tábora v květnu 1945... Snad nejpozoruhodnější četbou v těchto dvou květnových listech je však pojednání Stanislavy Kučerové pod titulkem „Pravdy a lži českých dějin“. Autorka se v něm zabývá hlavně tím, že „Od převratu 1989 nepřestáváme žasnout nad neutuchajícími proudy pohrdavého a nenávistného znevažování našich národních dějin a naší národní kultury, které chrlí většina tisku a televizních kanálů“. Zřídlo tohoto mediálního šířeného špinění, pomlouvání a tupení nachází Kučerová v objemné knize „Úloha Čechů v dějinách nové doby“, kterou v roce 1991 vydala trojice autorů P. Pithart, P. Příhoda a M. Otáhal pod pseudonymem Podiven. V této souvislosti se Stanislava Kučerová též dotýká prací T. Krystlíka laděných podobnými tóny a končí svou úvahu otázkou – „proměním se v nevědomý, neodpovědný, zmanipulovatelný dav...? Dopustíme to?“ Toto pojednání Stanislavy Kučerové si zasluhuje naší další pozornosti v příštím čísle Věstníku.

Únorové/březnové vydání **Novin** redaktora Vratislava Bejšáka opět přináší svou již tradičně pestrou všehochuť, ale přece mne tam zaujala docela samozřejmá, leč našimi australskými ani jinými západními medií bázlivě nevyslovovaná otázka nyní odvázně položená Svenem Řehulkou v článku Hanibal ante portas. Řehulka se zabývá situacemi vzniklými nedávno v Tunisu, Egyptě, v Libyi a jiných muslimských končinách. – Kdo za těmi všemi bouřemi, revolucemi a převraty stojí? To je ta otázka medií nevyslovovaná a jakoby zatlačovaná do bázlivého pozadí. Je to samozřejmě otázka naprosto logická. Nu, ptejme se i my - kdo to dnes za těmi všemi na první pohled kovanými, stodesetiprocentními revoltujícími demokraty v arabském světě vlastně stojí? Nebo kdo by se asi za ně brzy mohl medle postavit? Jen aby jednou nebylo pozdě, až se té odpovědi oficiálně dopátráme...

Jarní vydání **Českého Dialogu** Evy Strížovské se nehonosí datem vydání. Honosí se ale krásnými barevnými fotografiemi a na titulní stránce má místo data prominentně vytištěno JARO 2011. Snad i proto, abychom jim to květnové jaro tam těm na severní polokouli nějak záviděli, my dubnoví vyznavači podzimu – my přátelé chladnějších podzimních jiter a nekvetoucích šeříků... Ve své neobyčejné skromnosti nám paní redaktorka Strížovská přeje „krásné jaro“, neberouc nikterak v úvahu, že sláva jejího literárního výtvaru přesahuje i pod rovník. Nebo že by nám přála už dnes k tomu našemu jaru říjnovému?... Pozvánku paní redaktorky k oslavě jejich narozenin 28. března nemůžeme sice jen tak lehce pominout – mnoga a mnoga ljeta! - ale mrzí nás, že cesta do pražské Městské knihovny, kde se ta narozeninová trachtace konala, by pro nás protinožce byla znamenala obletět globus, i když „dárky nosit nemusíte“, jak nás paní redaktorka shovívavě ukonejšila. Takže ji přejeme, jen tak na dálku a i s jistým propožděním, to všechno nejnejnej, a hlavně pevné zdraví a notnou dávku energie potřebnou k její záslužné redaktorské práci... To její jarní vydání skýtá tolik zajímavostí a překvapení, že by se člověk vůbec nedopsal, i kdyby psal jen na přeskáčku. Povšimněme si ale alespoň článku o českém vlastenci, mecenáši, politiku a národním buditeli devatenáctého století Vojtěchu Náprstkovi, jehož muzeum v Praze poblíže Betlémské kaple se kdysi stalo jedním z kulturních a vzdělávacích středisek české inteligence. Až do roku 1775, jak se dovidáme, byla rodina tohoto významného Čecha známa pod rodinným jménem Náprstek. Avšak v onom roce jakýsi matrikář a horlivý uskutečňovatel germanizační politiky císaře Josefa II zapsal do knihy ono příjmení jako „Fingerhut“ – a český buditel Vojtěch si musel dát to jméno opět změnit na české znění, Náprstek. Jako mladý student filosofie v Praze se Vojtěch Náprstek zúčastnil revolučních bojů v pražském povstání v roce 1848 jako člen studentské legie, a to ho donutilo sběhnout a odejít do Ameriky. Teprve po desetiletém pobytu tam se konečně opět vrátil do Prahy... V Praze také založil velkou instituci sbírek, dodnes známou jako Náprstkovo muzeum... Člověk si může, ba musí připomínat, že nejen Českým Dialogem je živena tato naše rubrika – ale jak by bylo možno nezaznamenat krásnou barevnou poslední stránku zobrazující to milé a pohledné městečko Písek! S doprovodným textem „Malebný jihočeský Písek byl na řece Otavě založen českými králi v 15. století...“ a tak ve vsi jihočeské lahodnosti dále a dále a dále... Teď ale naozaj šlus! Basta fidli!

Po nemalém úsilí se mi skutečně podařilo obrátit list. Obrátil jsem ho šťastně na březnový **AMERICAN SOKOL**, jak víme vydávaný jen v angličtině, a čteme v něm v článku pod titulkem „Is anyone out there listening?“ submitted by Lynda Filipello, president of „Sokol Naperville Tyrs“, také tato vzácná slova: „...I do not subscribe to the passing notions ‘be like everyone else’. I like being different. In the quest to be like everyone else, one loses self. I do not want to lose what made Sokol so special. I like the precision of the callisthenics that made me aspire to my higher self, my mind controlling my body, not the other way around...“... Nejsou to moudrá slova? Psaná o Sokole v angličtině Američankou Lyndou Filipello v Naperville. Nejen češtinou živ je dnes Sokol!

Hned titulní stránka dubnového/květnového **Čechoaustralana** nás přivádí do světa Vítězslava Nezvala. Jednak krásným klasickým fotografickým pohledem na Prahu, a jednak i Nezvalovou básní o Praze. Jednou z jeho mnoha básní o Praze. Redaktorka Barbara Semenov pak na prvních stránkách pokračuje v úvahách o tomto předním českém mistru českého slova a českého verše, který vstoupil do české literatury jako básník a – bohužel – končil jako komunisty ochočený a jim poslušný sekční šéf toho či onoho ministerstva ještě za Gottwaldovy éry. Není ovšem dobře možno odmyslit si Nezvala jako jednu z velkých postav naší literatury, a jeho komunistická minulost, právě tak jako komunistická minulost Vančurova, Seifertova a jiných meziválečných básníků a spisovatelů je už dnes nezbytně zasazena do tragického rámce české literární minulosti. „Přesto není možno Nezvala zahrnout mezi loyální chvalopěvce, a už vůbec ne mezi politické dogmatiky,“ praví odvážně Barbara Semenová. Nu, o tom Nezvalově chvalopěvectví by se, myslím, dalo asi přece jen dost a dost dál uvažovat... Dále se paní redaktorka také zabývá úvahou o zásluhách Sira Nicholase Wintona, zachránce několika set československých dětí „před téměř jistou smrtí“ z rukou Němců, zorganizováním jejich vlakových transportů do Británie. – Tentokráte se na stránky Čechoaustralana dobral i Milan Hulík svým pojednáním o známé básni Viktora Dyky, v níž Dyk nabádá – během první světové války – ustrašené české politiky, aby neopouštěli svou vlast, známými slovy „opustíš-li mne, zahyneš – opustíš-li mne, ne-

zahynu“. Komunisté tato slova Dykova nabádání čechorakouským politikům – zdůrazňuje Hulík – používali svévolně jako metlu na „zrádnou emigraci“. – Čteme i řádky melbournského Miloše Ondráška a někdejšího vydavatele Spektra, Zdeňka Riche, a vůbec i celou řadu dalších pozoruhodností, a člověk opravdu neví, kde a kdy začít a kde a kdy přestat. Mě vždycky upoutá rubrika „Odtud a odjinud“, a ta se i dnes skrývá pod značkou IP. Co odstavec, to zajímavost, nebo alespoň poutavý klípek...

Dubnové číslo západoaustralského **Klokana** uveřejňuje velmi zajímavé výsledky své ankety o tom, co z činnosti jejich spolku účastníky nejvíce zajímá. Zvítězil „Táborák“, na druhém místě jsou taneční zábavy, a zabíjačky se umístily jako třetí. Západoaustralský spolek je sdružením Slováků a Čechů, a je pozoruhodné, že středo-evropské rozdělení na dva státy krajanský spolek v Západní Austrálii neovlivnilo! Říká nám to něco?

Velmi útlé čtyřstránkové číslo dubnového **zVěstníku** Sokola München nás informuje mimo jiné i o opětném setkání sokolů v „Tyršově Oetzu“ v Rakousku. Škoda, že odsud z Austrálie je tam do Rakouska tak daleko... Na úvodní stránce se starosta bratr Karel Pokorný zabývá nechutným zapletením České obce sokolské do finančního pádu Sazky.

V dubnovém **Kvartu** melbournského Sokola padne našinci do oka tam otištěný program událostí proponovaných na onen měsíc. „Obědy“ jsou každé úterý. Každý čtvrtek se penzisté scházejí na kávu se zákuskem, a právě tak každým čtvrtkem se konají lekce swingu pod hlavičkou „Swing patrol“. Argentinské tango si můžete zopakovat v neděli, a na sobotu šestnáctého dubna byl inzerován „Večer s muzikou“. Opravdovou záhadou mi ale zůstává sobota druhého dubna, kdy se konal/konala/konalo „Sorelli-Klezmania“ – vy to rozluštit dovedete? Co a jak se vlastně konalo? Fotografie Pančavského vodopádu na první stránce, nejvyššího vodopádu České republiky, v sobě takové záhady neskrývá...

Jak všichni velice dobře víme, australská media zachovávají o existenci ledního hokeje v Evropě to nejprísnější mlčení. Rugby? Rugby máme na talíři skoro minutu od minuty. O ledním hokeji v Americe nebo v Kanadě se semtam mihne útloučká zprávička, leč jen mihne. Ale o světovém mistrovství konaném letos na Slovensku ani to „ň“. Ovšem květnová/červnová canberská **Beseda** - opět v růžovém hávu - nám to alespoň do jisté míry vynahradila uveřejněním rozvrhu chystaných utkání v Bratislavě i v Košicích, a také otištěním podrobného programu mistrovství. Beseda věnovala tomuto důležitému světovému sportovnímu utkání dvě plné stránky. Blahoželáme! Že máme denně plný talíř kriketu, to by člověk ještě i chápal. Někdo má rád vdolky – a tradice se těžko láme. Ta nehorázná propagace rugby člověka jednoduše otravuje. Ale ta naprostá výpustka ledního hokeje našince prostě uráží...

Kroužil, kličkoval a prolétával Bořek Šindler

POZVÁNKA.

„České Orfeum“ oznamuje, že se v listopadu probudí ze zimního spánku a dovoluje si Vás zvát na koncert libé hudby a zpěvu k Vaší duše potěšení. Představení konáno bude v neděli 6. listopadu ve 14 hodin v Sokolovně. Uslyšíte a uvidíte nejprve „Anna Netrebko and Rolando Villazon in koncert“, což bylo nahráno v roce 2007 v pařížském divadle Des Champs-Elysées s belgickým národním orchestrem. A skončíme krátkým pořadem „Classical Destination“ o Praze hudební. Místnost je příjemná díky klimatizaci a promítaný obraz je tak veliký jako v kinech. Vstupné je dobrovolné. Káva či čaj a zákusky budou k mání!

Na shledanou se těší Ivo Pšeničný.

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

*The following text has been extracted from the book of memoirs of **Professor Zdeněk Slouka** "Follow the hidden Footprint" (Jdi po skryté stopě) published in Prague by Academia in 2009. Professor Slouka, then a young journalist from Brno, arrived with his wife Olga in Sydney in July 1949 but returned to Europe in 1952, to work with Ferdinand Peroutka for the radio Free Europe for many years, at first in Munich and later in the United States. In America he completed his doctorate and then taught as a professor at several American Universities. Early in the nineties he returned to Prague as a returned "exile", lectured at Charles University for some time, and is now, in his eighties, active as a journalist, a writer and a politologist.*

I never had a particularly burning desire to see the antipodeans. It was a healthy instinct; they had nothing worth looking at, at the first glance, not to speak of the second one. Nevertheless I became antipodean myself; gravity took care of it...

USS General Harry Taylor was neither beautiful nor a very big ship, thirteen thousand tons; later in my life I sailed between continents on more glamorous and greater ships. But none of them treated waves in a storm now haughtily, now with self-confident insolence, as did the USS General Taylor from famous class of American Liberty ships, ships born during the Second World War... From Campo Bagnoli we were transported to the Naples Harbour in cattle lorries with an escort of the carabinieri. Everything repeated itself once more. Afternoon heat, dust, screams, people squashed against one another, blue sky and sea more blue still, smoke emitting Vesuvius – I wonder if half of Brno is today on the banks of Kninice Dam and further along river Svatka up to the Veverí Castle? How do they enjoy their swim on this hot day? Farewell, Italy, farewell forever it was..., it was enough. How did I actually get here? Why am I here? ...

I considered this and again had a feeling, just as many times before in various situations in Austria, that I am a mere observer, that I somewhat don't belong, that I should only see what is there to see, register it, send it on and be on my way... The deep drone of the ship's engines woke me some time before midnight. Then everything started to shake and rock me. I should have chosen that lower bunk after all. In my lodgings in the bows we were about one hundred men, maybe more. Before I fell asleep, some were still talking, I did not recognise the language, it was not Hungarian, certainly not Polish, Serbian or Croatian, rather something from the north, maybe Lithuanian or some such... Late afternoon it was time for me to report at the station 5/1, which was a place in dining room Number 1 at the table marked with a big digit 5. It was work allocation time... Seated at the station 5 was captain Eric Wendt, American Navy Officer serving as an IRO (International Refugee Organisation, Editor note) "Escort Officer". He was a slim guy in his thirties... It was his fifth tour of duty as an IRO Escort Officer.

"Yes, Sluka Zdenk here...". I left it at that. "You were a newspaper editor at home... it would be good to have a ship's newspaper... In several languages, of course... would you want take it in hand? ... How is your English? Nonexistent, captain, sir... my wife speaks English... The sultry heat out of Africa intensified, we were nearing Port Said, I was searching for people, Olga was preparing the papers. Wendt also drafted her into teaching English... First issue of the ship's newspaper "The Harry Taylor News" was indeed published when we sailed out of Suez and into the Red Sea. In English, German, Ukrainian and Slovenian, with short news summaries in Polish, Hungarian and Czech...

When we were perhaps at latitude of Perth, Australia and before the USS Harry Taylor turned east to follow the southern coast of Australia, the wind reached 9 on a scale 1 to 10. For the first time I saw even the sailors lose their usual aplomb... The sea was bad and also the Harry Taylor News was in as bad a way... From Colombo to Sydney we managed to put out only five issues... Almost three weeks on stormy seas were not really the most pleasant ones, but the first day in the calm of Sydney Harbour was worse. Though it did not bring on sea sickness, it left behind other unhealthy tracks... In the last issue of the Harry Taylor News we also published the text of a welcome letter from the Australian Immigration Minister Calwell, translated into

four languages. I am not sure if many people read it on the ship before landing but it was a very nice letter. "Welcome, New Australians!" the minister wrote to assure us that we would find a new home and a new identity in his country and would become Australians from New Australians before long. Those among us who were burdened like me by an exile and not emigrant mentality could hear the "New Australian" address with a somehow silent, indulgent half smile, but Calwell's letter was undoubtedly meant sincerely and was nice to read.

From the early morning of 21st July 1949 when the USS General Harry Taylor was berthed at the harbour pier there was lightly organised chaos on board. Eight hundred and sixty four European refugees were taking out their luggage on the main deck. A flock of Australian officers spread out on the ship. People had to form queues in front of them in order to have their names and numbers ticked off the long lists, and all who were recorded on the lists got a disembarkation card. And still further queues in front of the Australian medical officers' stands for final examinations. Into all this came newspaper reporters, mingling since the morning who sought out the crew members, because only with them they could speak English. This lasted till the evening and until that time nobody from the passengers could leave the ship... Shortly before disembarking, as I sat on the deck next to our two bags, Captain Eric Wendt stopped by. In his hand he had fresh editions of two Sydney newspapers; somebody had brought them to him on the ship. Wendt was visibly upset; I had never seen him like that before. It was The Sun evening paper with that day's date announced in bold type across whole page – New DPs (Displaced Persons, Editor's Note) Described as Worst Types. And the very first lines clarified who were the worst types of people, whom the USS General Harry Taylor brought to Australia. Nazis, Nazi collaborators, Communists, brawlers, prostitutes. Among 150 Hungarians, claimed the paper, there were many German Nazis, who only pretended to be Hungarian. European women had in their cabins black crew members during the night. Passengers did not want to wash, did not clean their berths and lived in their own filth, mothers did not look after their children. Among the refugees were the sick with chicken pox, measles, scarlet fever, pneumonia and one woman with suspected tuberculosis. The second Sydney evening paper, The Daily Mirror, brought similar news and furthermore emphasized that there were frequent fights among political factions of the refugees and also race riots. What races were fighting each other was not explained.

As it later turned out, there were more copies of the Sydney evening papers that made it on board before disembarkation and the news of the articles spread out among the people. With that they disembarked and this was what they took with them onto Australian soil. New Australians, a different welcome. Because all the passengers were escorted straight to the train and journeyed for many hours far away into a former army camp in Bathurst past the Blue Mountains they could not learn anything about continuation of this episode. Eric Wendt sent me the information and I still keep the documents in my archive. The next day in the Sydney daily newspapers K. G. Towne, the skipper of USS General Harry Taylor and Eric Wendt as an IRO representative responsible for the passengers refuted all the most outrageous fabrications of The Sun and The Daily Mirror reporters. The Immigration Minister Calwell himself reacted the same day and proclaimed the articles intentionally and knowingly fabricated. And the chief of the Australian Section of IRO announced that he had issued an order that the reporters of both evening papers were in future forbidden entry on board of IRO refugee ships... To this day I do not know why this affair erupted just over the USS General Harry Taylor... I supposed then and think still today that during that winter, in July 1949 the cup of Australian immigration policy had just overflowed – we already have too many of these aliens here... And during that winter Australia was also hit by an extensive and prolonged strike... The xenophobia was already strong in the Australian community of those times and the season of strikes still sharpened the distaste towards foreigners... It was already dark when the disembarkation started. A cold, humid wind blew from the sea, the sky was clear. We knew since the morning that straight from the ship we would board the prepared train that would take us to a transit camp beyond the Blue Mountains. How long the journey will take we did not know... We left the ship in groups, and customs clearance yet awaited us on the pier... (To be continued)

Remorseless killers of our industries and jobs

David Archibald *News Weekly*, 14 May 2011

*Politicians and business leaders who support a carbon tax are either deluded fools or Australia-haters, says climate and energy scientist **David Archibald**.*

We can thank the global warmers for one thing. Their claim that the sky is falling got people like me to investigate. What I found was that global warming is exactly wrong. Instead of warming, our planet is cooling as solar activity weakens.

The heating effect of carbon dioxide is minuscule. It is lost in the noise of the climate system. That is why the temperature of the planet today is exactly the same as it was 30 years ago. On top of all that, the carbon dioxide level of the atmosphere is dangerously low. All living things would be better off if we had more of it in the atmosphere.

You have not been told that before, because the global warmers have corrupted all the institutions that are meant to serve us. The CSIRO, the Bureau of Meteorology and the universities have all sold their souls, and sold the Australian people down the river. Those institutions we once respected are now venal and not to be trusted.

That leads me to a useful outcome from this debacle. Politicians who believe in global warming are either easily deluded fools, or they are Australia-haters. Because surely by now they would be aware of the economic damage the "carbon" tax would do to Australia. Yet they persist, and this tax has come back from the dead.

So far, it has been people like you and me who have taken on the responsibility to protect Australia against the depredations of the carbon tax. Our politicians are easily cowed, and a lot of them don't seem to care even if they could tell the difference between right and wrong. Our academics have met our lowest expectations of them.

Missing in action are the major companies who have the resources to sort right from wrong, and who should be working to protect their factories, their workers, their shareholders, their customers and the society in which they operate - the society that has entrusted them with a role to provide for the common good. But they do nothing, and have reneged on their side of the bargain with Australian society, when this madness would be so easy for them to stop, if only they would choose to do so. Dante said that the darkest recesses of Hell are reserved for those who remain neutral at a time of great moral crisis. That time is now, and most of our major companies have condemned themselves to the darkest recesses by their inaction and silence.

Then there are those who do worse than that, and actively connive against the Australian people. On March 24, the Prime Minister herself provided us with a list of the names of these companies. These are companies who, instead of contributing to greater wealth for all, would rather feed on the shrunken carcass of an enfeebled Australian economy. I will now read the Prime Minister's list of conniving companies: Origin Energy, AGL, BHP, Santos, Shell, Insurance Australia Group and Westpac. These are the companies that wish ill on you and your children. They would sell the Australian people into the slavery and oppression of the carbon tax so that they can get their own snouts deeper into the trough. It is your patriotic duty to avoid these companies as much as you can. Withhold the blessing of your custom. If you need petrol, and it is a choice between Shell and some other brand, for Australia's sake, choose the other brand. If any of these companies don't actually support the carbon tax, they have yet to make the effort to correct that misperception. By their silence, they are complicit.

Make no mistake, the carbon tax they wish upon us will devastate the Australian economy. This week, a minister of the Federal Government visited the steelworks in Port Kembla and cheerfully, tearlessly considered its closure. This government is quite happy to sacrifice our greatest industrial enterprise on the altar of this bizarre cult of carbon.

These people are remorseless killers of whole industries and of whole communities. Once industries such as steel and cement are gone from our shores, no amount of wishing or hoping or endless tears will bring them back again. Skills that have been passed down generations will be lost forever.

In a few short years, Sydney will start having blackouts because nobody will build a new power station while the carbon tax stalks the land. Beyond the economic damage it will inflict, the carbon tax is putting Australia's very existence at risk. Our oil self-sufficiency is falling rapidly now. It will be down to 25 per cent by 2015. We will be scrambling to buy oil to keep our farms and factories running. We can't do anything about the price of oil, but we can make our own transport fuels from low-grade coal and keep the money we pay for them in Australia. The facilities we need to secure our fuel supply won't be built while the carbon tax is alive. To kill off that tax, and send the right signals to the animal spirits in the economy, Federal Parliament needs to repeal the National Greenhouse and Energy Reporting Act, because that act is the auditing basis of the carbon tax.

A politician is not fully enlightened on global warming unless he wants to repeal that act. Only then will our nation have any hope of being secure and happy.

It was 400,000 emails, letters and phone calls which stopped the carbon tax in late 2009. We need to resend those 400,000 emails, letters and phone calls, but this time with a sharper edge.

Belief in global warming cannot be forgiven. Australia's standard of living and our very existence are at risk from this tax. For the sake of our children and grandchildren, and for Australians as "yet ungoten and unborn", we must do our utmost to stop this tax.

Lastly, as a scientist, I have a duty to warn you, who have come here today to protect our country from harm, about what is happening to the Earth's climate. What is happening is that the world has entered a sharp cooling phase. I expect growing conditions to shrink 300 kilometres towards the equator by the end of the decade. There will be a major reduction in agricultural productivity in the mid-latitudes. For example, the Canadian wheat crop is likely to be wiped out.

Our Prime Minister spoke recently of the benefits of reading Bible stories. The Bible story that all governments should be paying particular attention to is the one in Genesis about the seven years of fat followed by the seven years of lean. Otherwise, another Biblical character will make his appearance - the Third Horseman of the Apocalypse, Famine.

David Archibald is a Western Australian climate and energy scientist and author and contributed a chapter to the recently published book Energy Security 2.0 (available from News Weekly Books for \$28.95). The above article is from a speech he delivered recently at an anti-carbon tax rally in Sydney.

“We’re not scientifically there yet. Despite what you may have heard in the media, there is nothing like a consensus of scientific opinion that this is a problem. Because there is natural variability in the weather, you cannot statistically know for another 150 years.” - UN IPCC's Tom Tripp, a member of the UN IPCC since 2004 and listed as one of the lead authors and serves as the Director of Technical Services & Development for U.S. Magnesium.

“Please remain calm: The Earth will heal itself - Climate is beyond our power to control... Earth doesn't care about governments or their legislation. You can't find much actual global warming in present-day weather observations. Climate change is a matter of geologic time, something that the earth routinely does on its own without asking anyone's permission or explaining itself.” - Nobel Prize-Winning Stanford University Physicist Dr. Robert B. Laughlin, who won the Nobel Prize for physics in 1998, and was formerly a research scientist at Lawrence Livermore National Laboratory.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Hádkový koutek

Tentokrát mám dva řešitele třetího problému: Jsou to pan **Richard Toman** (také věděl "Klein bottle") a pan **Oldřich Fiala** ze Sydney. Ti, co jsou na Internetu jako doma, mě zklamali! Je to tak snadné, jen ta slova nabídněte Googlu, a on to najde pro vás...

1. Write the word or prefix that best completes each analogy.

STRIP : MÖBIUS :: BOTTLE : **KLEIN** (just give the first three words to Google...)

SWORD : DAMOCLES :: BED : **PROCRUSTES** (search for Greek Mythological bed...)

LACKING MONEY : PENURIOUS :: DOTING ON ONE'S WIFE : **UXORIOUS**

Solution: I was hoping that somebody would find the source of these problems: **Ronald Hoeflin's Titan Test**, where there is plethora of similar, as well as different, problems for those who are interested.

2. Jste v pokoji se zavřenými dveřmi a na stěně jsou tři vypínače. Jeden z nich může rozsvítit žárovku, kterou uvidíte, když otevřete dveře. Leč po otevření dveří se už těch vypínačů dotknout nesmíte. Jak lze zjistit, který z těch vypínačů vlastně žárovku rozsvěcuje?

Řešení: Zapneme první žárovku a necháme ji zapnutou po dvacet minut. Vypneme ji, zapneme druhý vypínač a otevřeme dveře. Pokud žárovka svítí, rozsvěcuje ji druhý vypínač. Jestli rozsvícena není, dotkneme se jí. Je-li teplá, rozsvěcuje ji první vypínač, a když je studená, rozsvěcuje ji ten třetí vypínač.

3. Umístněte do níže nakreslené tabulky desetimístné číslo tak, že číslice v první buňce bude počet nul v daném čísle, číslice ve druhé buňce bude počet jedniček v daném čísle atd. až do poslední buňky.

Řešení: 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

6	2	1	0	0	0	1	0	0	0
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Musíte jen nějak začít, třeba s devíti nulami, ale pak tam musí být aspoň jedna devítka... A než se nadějete, problém je vyřešen...

Dnešní hádanky:

Ten problém se žárovkami potřeboval jen elementární fyziku, leč pár řešitelů myslelo, že problém skrývá nějaký trik; neskrývá. Ani tentokrát žádného triku není potřeba...

1. Slepému muži byly dány dvě modré a dvě červené tabletky. Je zamčen sám v pokoji a nemá možnost nikoho požádat o pomoc. Potřebuje vzít přesně jednu modrou a jednu červenou tabletku, jinak zemře. Dvě červené tabletky jej otráví; rovněž dvě modré i jakákoliv jiná kombinace s výjimkou té žádané. Všechny tabletky jsou naprosto stejné velikosti, tvaru atd. Co může udělat, aby si zachránil život?

Následující problém je opět z "**Euler Mathematics Enrichment Stage**".

2. Která dvě celá čísla, ani jedno z nich nekončící nulou, můžete znásobit, abyste dostali přesně jeden milion (1 000 000 000)? Výsledek ponechte jako mocninu.

A tenhle problém je pro změnu z "**Noether Mathematics Enrichment Stage**".

3. Váš úkol je naplnit 6 šestilitrových kbelíků vodou. Máte čtyři prameny, z nichž každý produkuje jeden litr vody za minutu. Jak je můžete nejrychleji naplnit, když žádný z těch kbelíků nemůže být nikdy umístěn pod více než jedním pramenem? Odpověď požaduje nejen dobu, jaké je k tomu zapotřebí, ale i způsob jakým toho lze dosáhnout.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 21/8/2011 v 14.00 hodin:

KRÁL KRÁLŮ

Uprostřed pouště nalezne osamělý jezdec na oslu starce, který leží v bezvědomí ve stínu luxusního automobilu; naloží ho na osla a odveze do oázy, čímž mu zachrání život. Lékaři napíše na jeho žádost své jméno a adresu. Uplynuly dva roky a montér Lojza Králů se již dávno vrátil domů do Prahy, do bytu, který sdílí s věčně ospalým kamarádem Edou. Zachráněný stařec byl však nedávno zemřelý král Tamánie, který jmenoval Lojzu svým nástupcem. Lojza nabídku odmítne, ale pak zjistí, že by mohl prospět své továrně a získat zakázku na dodávku čerpadel a také pomoci zemi, jejíž ropné bohatství chce králův příbuzný princ Abdulah prodat firmě United Oil. Lojza získá od ministerstva zahraničních věcí souhlas s odjezdem a dokonce dostane k dispozici vilu. Vylákán do hotelu se málem stane obětí nájemného vraha, Abdulahova agenta. Lojza nakonec na ostrov neodjede. Tamánský lid povstal a prohlásil zemi republikou. Režie: Martin Frič Hrají: Jiří Sovák, Miloš Kopecký, Vlastimil Brodský, Jiřina Bohdalová, Josef Kemr, Eduard Kohout a jiní.

Neděle 18/9/2011 v 14.00 hodin:

ZLATÉ DNO

Papírník Cyril Putička je hrdým otcem tří dětí. Jeho synové Jaroslav a Vilém jsou úspěšní architekti, kteří vedou svou rychle se rozvíjející stavební firmu. Dcera Konstantina má možnost se díky své kráse přivdat do vyšší společnosti. Jednoho dne za ním všichni tři přijedou na návštěvu a oznámí zasnuby Konstantiny. Požádají ho, aby se přestěhoval do Prahy do jejich novostavby, kde má zařízený byt. Po čase ho však život bez práce začne unavovat a najde si místo příručího v nově otevřeném papírnictví Jarmily Valentové. Poté, co synové zjistí, že pracuje, rozejdou se s ním. Cyril investuje uspořené peníze do Jarmilina obchodu. Pomalu, ale jistě se rozrůstající papírnictví se stane jedním z nejlepších v Praze. Po letech se znovu shledává se svými dětmi, kterým se nedaří dobře a po osobních prohrách potřebují opět pomoci postavit se na vlastní nohy. Režie: Vladimír Slavínský Hrají: Vlasta Burian, Věra Ferbasová, Jaroslav Marvan, Rudolf Deyl ml., František Filipovský a jiní.

Zákon o zachování iracionality aneb Odkud se bere antiizraelismus

<http://neviditelnypes.lidovky.cz/novinari.asp?idnov=1427>

Už jsem zase četl něco o tom, jak se rozmáhá antisemitismus, ale nechce se mi s tím souhlasit. Ne že by se vůbec nic nerozmáhalo, antisemitismus to však není; přeloženo do češtiny značí to slovo nepřátelský vztah k jakýmsi semitům, což je arcíř nesmysl. Semitství nevyovídá nic o národní či rasové příslušnosti a vůbec už z něj nelze usuzovat na povahové rysy, jsouce termínem povýtce filologickým. V tomto smyslu existuje skupina řečí semitských, jimiž hovoří zhruba 260 milionů obyvatel této planety, z toho 230 milionů Arabů; dalších 25 milionů připadá na tři semitské jazyky, užívané v Etiopii, neboli, jak se říkávalo dříve a tuším češtěji, v Habeši. Židé, s nimiž bývá antisemitství obvykle spojováno, jsou se svou zmodernizovanou hebrejštinou (ivrit) a pěti miliony mluvčích – vesměs v Izraeli – na řadě až třetí. Pročez, chtěl-li by kdo být antisemitou, musel by nenávidět z 90% Araby, jakožto druhé v pořadí Habešany, kdežto pro židy by mu zbyla pouhá dvě procenta kleteb a opovržení. Zanechme hloupostí; záporný až záštiplný poměr k židovství lze mnohem trefněji nazvat antijudaismem. Jak se sám pamatují, nebýval ještě za mého dětství nikterak vzácný, ubylo jej však znamenitě zásluhou událostí, jež zajisté netřeba zvlášť vyjmenovávat; a straší-li doposud v některých přiboudlejších hlavičkách, jsou s ním raději zticha. Povykujícím hloučkům mladistvých výtržníků, kteří v životě žádného žida neviděli, a když i viděli, nepoznali ho, se dělá zbytečná reklama. Ne, střela antisemitismu se střeluje vedle a antijudaismus, pakli se dosud sporadicky projevuje, věru nelze zařadit mezi ústřední problémy dneška. Nebylo by načase udělat nad tou sbírkou vyčichlostí kříž?

Bohužel nebylo. Zřejmě existuje vedle zákona o zachování hmoty a energie ještě navíc zákon o zachování iracionality, protože jinak by se totéž strašidlo nemohlo vynořit v proměněné podobě znovu. Kdo dnes dvě uši a mezi nimi hubu má, každý z vysoka káře špatnosti židovského státu, zatímco násilné kousky jeho palestinských (semitských) kontrahentů omlouvá, v ochranu běže, výmluvně zdůvodňuje. Souhrnem lze říci, že – ne žid, to by si nikdo nedovolil – ale Izrael, i kdyby si obě nohy za krk dal, je vždy v nepravu, kdežto palestínští Arabové, ať vyvádějí co vyvádějí, jsou vždy jakýmsi způsobem v právu. To už není věc názoru, to je zásadní předpojatost, jedním slovem antiizraelismus. Odkud se vzal? V čem hledat jeho kořeny?

Abych se opravil: ne každý, kdo uši a hubu má, nýbrž levicově orientovaný intelektuál a veřejného mínění tvůrce mívá tendenci vášnivě v té blízkovýchodní patálii stranit Palestincům, všechny hříchy a mrzkosti pak nakládat na hřbet Izraeli. U lidu obecnějšího a s uvažováním spíše selským už takové vyhraněnosti nenalzáme. Čím to... inu, nechovají se dítky Izraele, jak by odpovídalo představám intelektuální levice. Přitom to mohlo dopadnout i obráceně; Izrael mohl být dnes v přízni pokrokových duchů a Palestinci v opovržení, kdyby si krátce po svém založení nerozlil ocet u Stalina a v dalším důsledku u celé levicově intelektuální fronty. Psal se rok 1949, studená válka byla už v běhu a příští orientace nového státu se zdála být předvídatelná: průkopnický idealismus židovských přistěhovalců se téměř nerozlučně pojil s idealismem socialistickým, i počítal Stalin napevno s Izraelem jako se svým budoucím satelitem a nástupištem k dalšímu šíření komunistického impéria. Jenže proradní židáci Stalina zklamali. Ochotně přijali diplomatickou podporu i československé zbraně, pak si ale všechno spočítali a vyšlo jim, že prospěšnější přece jen bude přidržet se funkčního, demokratického Západu v čele s USA než rudé říše s její bídou, gulagy, samoděržavnými papaláši a jiným folklorem. To jim nebylo a nemohlo být zapomenuto. Přes šest desetiletí uplynulo od toho času, černá díra dějin pohltila Stalina, zaniklo rudé impérium, jen intelektuální levičáctví zůstalo jako nepomíjející historická konstanta a vyjadřuje se halasnou podporou kropenatě ošátkovaných gerojů na straně jedné, pohoršeným odsuzováním všeho izraelského na straně druhé, což lze souhrnně nazvat antiizraelismem. Neníť v předponě anti- obsažen ani účel, ani analytická úvaha, ba ani názor, jen živelná, důkazů ani hlubších znalostí nepotřebující, diskuzi odmítající zášť. Totéž ostatně platí o druhé z iracionálních fobií dneška, o anti-amerikanismu, což by ale byl námět jiné úvahy.

Mohlo by být záhadné, proč sklon k tomuto stavu ducha jeví ve své většině právě intelektuální výběr člověčenstva a ne řekněme stav ševcovský: proto, domnívám se, že ševci jen málokdy vymýšlejí nové, spravedlivější atd. světa řády, a necítí se tudíž být zhrzení, nechovají-li se dějiny dle plodů jejich osvícené mysli. Rovněž, že švec nebývá

obdařen mimořádným intelektem, zato porcí rozumu a zkušenostmi nesnadného života, i bývá blíže jeho realitě než ve výšinách teorie se vznášející intelektuál. Zatřetí, že pocit marnosti nevyslyšeného projektanta nových světů snadno přerůstá v netrpělivý hněv a mstivou žárlivost: když vy, měšťácká pakáži, pořád ne a ne pochopit nepochybnou pravdu, musí vám být namlácena do palic na komando! Komandantství všeho druhu pak zajisté nabízí daleko spíše princip levicový, kolektivistický a poskytovatelský, než individuálněji zaměřená pravicovost, vyjádřitelná prostou zásadou „čiň sobě dobře a neškod' jiným“. I když ani to není zcela výstižné. Kdo komanduje, bere na sebe zodpovědnost; avšak levicový mesiáš rád káže, poučuje a odsuzuje, k převzetí zodpovědnosti, když zákonitě všechno končí v bídě a úpadku, se však nemívá. Vizme, co vizionářů, pokrokových myslitelů a pravdy majitelů porodily dějiny od časů osvěcenských až do dneška, a spatříme výstavu selhání, občas i holého bláznovství. Co kdy prorokovali, co chystali a čemu palečky drželi, nic se neosvědčilo, všechno selhalo a zesměšnilo se, a lze s jistotou očekávat, že ani nezpochybnitelným imperativům dneška se nepovede jinak. Že by se ovšem poučili... Snad by bylo moudřejší stanovit předvojem lidstva ševce; jsouce rozumní by si nevymýšleli nové směry, nové cesty a nové světy, nýbrž nechávali vývoj jít cestou přirozenou, umělých zásahů prostou. I ona může mít své nepříjemné klíčky a obrátky, nikdy ale nevede s takovou pravidelností k olbrímímu maléru, jaké si nepřilíš dávná minulost zažila dva a třetí se nepřeslechnutelně hlásí, jak k tomu ještě dojdeme.

Ale zpět k antiizudaismu, jenž se působením zákona o zachování iracionality transformoval v antiizraelismus. Dotkli jsme se některých příčin toho jevu, vyplynuvších nejméně polovinou ze spasitelské netrpělivosti majitelů intelektuálních pravd; je však i příčina starší, víc do hlubin času a lidského nitra jdoucí. Nazval bych ji... řekněme žárlivostí méně úspěšných. Než se po té koleji pustíme dál, uveďme si několik statistických čísel: 32% cen, udělených Nobelovou komisí v běhu nedávno minuvšího století, získali židé, v příkrém nepoměru k svému zastoupení v řadách lidstva. O jiném nepoměru vypovídají počty patentů mezi lety 1980 až 2000: v nejvyspělejších či nejbohatších zemích arabského Orientu (Egypt, Kuwait, Arabské emiráty, Saúdská Arábie, Jordánsko) jich bylo zaregistrováno 367, v malickém, ze všech stran ohroženém a kdekým povýšeně odsuzovaném Izraeli 7652.

Proč a čím to... asi že je zde něco jako efekt nezamýšleného. Po nejméně dvě tisíciletí svých proměnlivých dějin byli židé vystaveni útisku, pronásledování, vražedným pogromům, šikanám a zlomyslnostem, vyhánění, zákazům a znevýhodňování, výsměchu a opovržení, to vše završeno hrůzami, vyjádřenými třemi písmeny hebrejského slova ŠOA. Byl to příšerný, ale velmi úspěšný genetický výběr, o jakém se ani panu Darwinovi nezdálo: jen nejschopnější, nejodolnější měli naději z něj vyvázat a předávat své vlastnosti potomstvu. A je to znát. Zatímco inteligenční kvocient obyvatelstva západních zemí v důsledku upřednostňování sociálně i jinak slabých zvolna, ale setrvalě klesá a muslimské společnosti si vývoj zakazují samy, tvůrčí schopnosti židů během staletí rostly, až dosáhly zmíněného stavu. A nejen ony. Žid, po staletí vysmívaný co zbabělý ustrašenec, se v znovunalezené domovině projevil jako příklad neústupné bojovnosti, s níž není v dějinách mnoho srovnání; opovrženíhodná figurka práce se štítícího a jen v kšeftu a lichvě vynikajícího židáčka se tímž okamžikem proměnila v postavu obětavého průkopníka, úpornou prací proměňujícího palestinské pustiny v úrodnou zahradu.

V Izraeli židovský duch dozrál. Současné módy a módičky, doporučující jako následovníhodné vlastnosti libovůli, neúctu a nekázeň, se v staronové vlasti neuchytily. Měl jsem možnost pobýt v izraelské rodině a pozorovat její čtyři děti: ne že by si neuměly hrát a bavit se. Ale ukázněně, zodpovědně, ohleduplně. Jistě: když se dítě z drobné nepozornosti či zanedbání pravidel může stát obětí sebevražedného atentátu, to už je sakramentská škola zodpovědnosti, v níž se nerozdávají jedničky či pětky, nýbrž život nebo roztrhání na kusy. Postavením ochranné zdi (oblíbeného to předmětu povýšeneckých výtek) nebezpečí z největší části pominulo a život se uvolnil, poučení, jak se vyplácí být ukázněný a svědomitý, však zůstalo. I v tomto případě došlo k nezamýšlenému efektu: teroristická bratrstva izraelskou společnost nerozvrátila, nýbrž ji upevnila.

Což na druhé straně vzbuzuje zklamání a zášť. Militantní islamisté, neochotní připustit, že výjimečné hospodářské i vojenské úspěchy Izraele plynou z výjimečných lidských kvalit, hledají příčinu neúspěchu půlstoletých snah o jeho zničení v židov-

ské démoničnosti: všechny národy stvořil Bůh, ale židy Satan. Jejich levicově intelektuální podpůrci jsou na tom podobně: nemohou izraelským židům zapomenout, že nedbajíc jejich utopických receptů přesto prosperují, ostrůvek západní spolehlivosti v orientálním zmatku svého okolí. Správně měli, stejně jako celý prohnitý kapitalismus, zaniknout v neřešitelných rozporech, ale oni, neřádi, přetrvávají a vzmáhají se. To jim nemůže být odpuštěno.

Neboli vše v celek shrnuto: není intelektuální antiizraelismus víc než zlostná reakce levicového spasitele, s nevolí pozorujícího, jak se jeho teorie nepotvrzují. Arabský antiizraelismus není až na lokální kolorit nic příliš odlišného: obdařil přece Alláh vši pravdou a dokonalostí nás, muslimy; kdo se neúchylně řídí příkazy islámu, tomu zákonitě náleží zdar a nadřazenost. Ale oni, židáci... nu, netřeba pokračovat dál. Jen že jsme my, lidé Západu, což nelze dostatečně zdůraznit, s Izraelem spjati společným osudem. Je izolovaným předmostím naší civilizace v obklopení těmi, kdož neznajíce dohodu a kompromis, nespokojí se s ničím méně než s konečným zničením satanského nepřitele. Stane-li se tak, padne-li Izrael, i nám to bude znamením velmi truchlivého konce. A lépe jest malérům předcházeti než pozdě bycha honiti. Jako už tolikrát, Hospodine, jako už tolikrát.

Jelikož předem odhaduji některé reakce na tento článek, oznamuji závěrem, že nejsem ani žid, ani placený agent mezinárodního židovstva, jen člověk s jistou osobní zkušeností.

Luděk Frýbort Hannover, 10. června 2011

Možnosti výběru péče o seniory

(Inzerát)

Služeb nabízejících poskytování péče o seniory je celá řada, ačkoliv zjistit, které z nich se hodí speciálně pro Vás nebo pro člena Vaší rodiny může být opravdovým hlavolamem. Zde uvedená informace Vám dává k dispozici přehled nabízených služeb péče o seniory, přístup k těmto službám, rovněž jako i několik užitečných telefonních čísel. Přibližuje zde tři různé typy služeb umožňující poskytování péče o seniory, jimž se dostává dotací z veřejných rozpočtů:

- **Komunitní péče ('Community Care')**
- **Odlehčovací péče ('Respite Care')**
- **Pobytová péče ('Residential Care')**

I když Vy tyto služby zrovna teď nepotřebujete, je důležité se s nabídkou obeznámit, abyste měli možnost plánovat do budoucna pro možnou eventualitu péče.

Komunitní péče ('Community Care')

Většina starších lidí dává přednost tomu i nadále žít v prostředí svého vlastního domova, ale pro některé z nich to může být značně obtížné nedostává-li se jim patřičné pomoci. Řada služeb nabízejících poskytování péče o seniory napomáhá starším lidem žít i nadále v domácím prostředí. Tento typ péče je označován jako komunitní péče a podle individuálních potřeb péče Vám nabízí čtyři možnosti výběru:

Péče v domácnosti a komunitní péče ('Home and Community Care - HACC')

Péče v domácnosti a komunitní péče ('HACC') zajišťuje základní pečovatelské služby pro seniory se sníženou soběstačností, kteří potřebují pomoc při zvládnutí běžných každodenních úkonů, ale přesto si přejí žít nezávisle v domácím prostředí. Služby pro ně mohou obsahovat tyto činnosti: ošetrovatelské služby a zdravotnické přidružené služby, péči o vlastní osobu (pomoc s vykoupaním, oblékáním a konzumací jídla), donášku jídel do domu 'Meals on Wheels' a další stravovací služby, pomoc při zajištění chodu domácnosti (pomoc s domácími pracemi, praním a nákupy), malé domácí opravy a údržbu, transport, poradenství a sociální oporu. Služby Péče v domácnosti a komunitní péče ('HACC') jsou většinou poskytovány úřady místní samosprávy, zdravotními středisky komunity a komunitními organizacemi.

Specifické nabídky komunitních služeb péče o seniory ('Community Aged Care Packages - CACP')

Specifické nabídky komunitních služeb péče o seniory ('CACP') zajišťují služby pro seniory se sníženou soběstačností, kteří mají komplexnější potřeby péče nebo kteří potřebují větší rozsah služeb umožňující jim i nadále žít v domácím prostředí. Tyto

nabídky služeb jsou flexibilní a navrženy tak, aby vyhovovaly individuálním požadavkům a mohou obsahovat tyto činnosti: péči o vlastní osobu (pomoc s vykoupaním, oblékáním a konzumací jídla), přípravu jídla, pomoc při zajištění chodu domácnosti (pomoc s uklízením, praním a nákupy), zahradní práce, transport a sociální oporu. Služby jsou plánovány a koordinovány schváleným dodavatelem služeb péče o seniory. Nárok na Specifické nabídky komunitních služeb o seniory stanovuje *Tým posuzování péče o seniory ('Aged Care Assessment Team')* (strana 31).

Rozšířené specifické nabídky péče o seniory v domácím prostředí ('Extended Aged Care at Home Packages - EACH')

Rozšířené specifické nabídky péče o seniory v domácím prostředí ('EACH') zajišťují služby těm, kteří potřebují větší míru pomoci než to mohou zajistit Specifické nabídky komunitních služeb péče o seniory ('CACP'). Tyto nabídky služeb jsou flexibilní a navrženy tak, aby vyhovovaly individuálním požadavkům a mohou obsahovat tyto činnosti: ošetrovatelské služby a zdravotnické přidružené služby, péči o vlastní osobu (pomoc s vykoupaním, oblékáním a konzumací jídla) pomoc při zajištění chodu domácnosti (pomoc s uklízením, praním a nákupy), transport a sociální oporu. Služby jsou plánovány a koordinovány schváleným dodavatelem služeb péče pro seniory. Nárok na Rozšířené specifické nabídky péče o seniory v domácím prostředí stanovuje *Tým posuzování péče o seniory ('Aged Care Assessment Team')* (strana 31)

Rozšířené specifické nabídky péče o seniory s demencí v domácím prostředí ('Extended Aged Care at Home Packages Dementia - EACH D')

Rozšířené specifické nabídky péče o seniory s demencí v domácím prostředí ('EACH D') zajišťují služby těm, kteří se potýkají s demencí. Tyto nabídky služeb jsou flexibilní a navrženy tak, aby vyhovovaly individuálním požadavkům a mohou obsahovat tyto činnosti: ošetrovatelské služby a zdravotnické přidružené služby, péči o vlastní osobu (pomoc s vykoupaním, oblékáním a konzumací jídla) pomoc při zajištění chodu domácnosti (pomoc s uklízením, praním a nákupy), transport a sociální oporu. Služby jsou plánovány a koordinovány schváleným dodavatelem služeb péče pro seniory. Nárok na Rozšířené specifické nabídky péče o seniory s demencí v domácím prostředí stanovuje *Tým posuzování péče o seniory ('Aged Care Assessment Team')* (strana 31)

Pro další informace o Komunitní péči ('Community Care') a o tom jak najít služby, které vyhovují Vaším individuálním potřebám, zavolejte **Střešní centrum služeb péče Austrálie** ('Commonwealth Carelink Centre') na tel. č. **1800 052 222**.

Odlehčovací péče ('Respite Care')

Odlehčovací péče ('Respite Care') je krátkodobá péče umožňující změnu obvyklé rutiny, a to jak pro seniora, tak i pro pečujícího. O mnoho seniorů je pečováno doma členy jejich rodiny. Je důležité, aby se pečovateli dostávalo podpory v této hodnotné roli, zvláště z toho důvodu, že značný počet pečovateli je rovněž seniorského věku. Odlehčovací péče dává pečovateli šanci k nezbytnému oddechu od pečovatelských povinností a zároveň napomáhá tomu, aby senior mohl i nadále žít v domácím prostředí. Odlehčovací péče ('Respite Care') zajišťuje krátkodobé převzetí péče o seniora, zatímco pečovatel může nabýt sil, věnovat se jiným povinnostem (například nákupům) nebo vzít si dovolenou. Většinou se plánuje předem, ale v naléhavých případech tato péče může být zařízena též prioritně (například má-li pečovatel zdravotní potíže). Odlehčovací péče ('Respite Care') je též dostupná i seniorům žijícím o samotě, kteří se domnívají, že sami o sebe pečovat již nemohou a po nezbytný oddech. Lze to umožnit přímo doma u seniora, ve středisku denních služeb nebo v rámci Pobytové péče. Odlehčovací péči poskytují: Péče v domácnosti a komunitní péče ('HACC'), Celonárodní program odlehčovacích služeb pro pečovatele ('National Respite for Carers Program') a Pobytová péče ('Residential Care'). Přístup k Odlehčovací péči ('Respite Care') je založen na principu oprávněnosti nároku, priority a potřeb.

Pro další informace o Odlehčovací péči ('Respite Care') a o jiných formách podpory pro pečovatele, zavolejte **Centrum odlehčovacích služeb Austrálie** ('Commonwealth Carers' Respite Centre') na tel. č. **1800 059 059**.

Pobytová péče ('Residential Care')

S postupným ubýváním soběstačnosti seniora možnost žít v domácím prostředí nemusí pro něj již nadále být reálná a tudíž může vyvstat nutnost zvážit domov pro seniory. Domovy pro seniory jsou též označovány jako Pobytová péče ('Residential Care'). Pobytová péče je dvojího typu: péče s menším rozsahem služeb a péče s větším rozsahem služeb. Oba typy péče zajišťují řadu konkrétních služeb, včetně: ubytování, vybavení základním nábytkem, praní, uklizení, stravy a občerstvení, zaměstnanců poskytujících kdykoliv pomoc, péče o vlastní osobu (pomoc s vykoupaním, oblékáním a konzumací jídla), podle potřeby zdravotnickou službu a společenské aktivity. Péče s větším rozsahem služeb je určena pro ty příjemce služeb, kteří mají značně sníženou soběstačnost a kteří vyžadují nepřetržitou pomoc a neustálou zdravotnickou službu. Některé domovy pro seniory nabízejí jak péči s menším rozsahem služeb, tak i péči s větším rozsahem služeb, umožňujíc tak příjemcům zůstat ve stejném domově i když se požadavky na jejich péči pozmění. Používá se pro to označení 'stárnout na stejném místě'. Domovy pro seniory jsou provozovány schváleným dodavatelem služeb péče pro seniory. Nárok na Pobytovou péči ('Residential Care') stanovuje *Tým posuzování péče o seniory ('Aged Care Assessment Team')* (viz níže).

Pro další informace o Pobytové péči ('Residential Care') a o tom jak najít služby, které vyhovují Vaším individuálním potřebám, zavolejte **Střešní centrum služeb péče Austrálie** ('Commonwealth Carelink Centre') na tel. č. **1800 052 222** anebo **Informační linku péče o seniory** ('Aged Care Information Line') na tel. č. **1800 500 853**.

Dodatečné informace

Tým posuzování péče o seniory ('Aged Care Assessment Team - ACAT')

Prvním krokem pro zpřístupnění většiny služeb péče o seniory dotovaných z veřejných rozpočtů je obdržení posouzení od Týmu posuzování péče o seniory ('ACAT'). Nárok na Specifické nabídky komunitních služeb péče o seniory ('CACP'), na Rozšířené specifické nabídky péče o seniory v domácím prostředí ('EACH') a na Pobytovou péči ('Residential Care') je stanoven podle posouzení Týmu posuzování péče o seniory ('ACAT'), který rozhodne o nároku posouzením individuálních potřeb příjemce služeb. Je to služba zdarma zachovávající důvěrnost informací a ani zdaleka není tak zstrašující jak na první pohled vypadá. Zástupce Týmu posuzování péče o seniory ('ACAT') (většinou lékař, zdravotní sestra, sociální pracovník či jiný odborník z oblasti zdravotních služeb) zhodnotí Vaši situaci a Vaše specifické potřeby. Bude Vám předložena informace o službách, na které máte nárok a bude Vám sděleno jak obdržet službu, která vyhovuje Vaším individuálním potřebám. Posuzování může být přítomen i Váš příbuzný nebo přítel. Rovněž máte právo vyžádat si tlumočnicka od Týmu posuzování péče o seniory ('ACAT'). Budete-li mít jakékoliv námítky vůči výsledku posuzování, můžete se proti rozhodnutí odvolat. Přejete-li si zařídit posouzení Týmem posuzování péče o seniory ('ACAT'), požádejte Vašeho lékaře o doporučení anebo kontaktujte Střešní centrum služeb péče Austrálie ('Commonwealth Carelink Centre') na tel. č. 1800 052 222.

Poplatky a úhrady

Výdaje za obdržení služeb péče o seniory se řídí podle potřeb péče stanovené posouzením a podle platebních možností, přičemž se bere zvláštní ohled na ty příjemce služeb, kteří jsou ve finančně znevýhodněné situaci. Je důležité mít na zřeteli, že přístup ke službám Vám nebude zamítnut nebudete-li si moci dovolit za služby zaplatit. Všichni klienti obdrží péči stejné kvality, bez ohledu na míru uhrazených poplatků. Pro bližší údaje o poplatcích a úhradách kontaktujte Informační linku péče o seniory a komunitní péče ('Aged and Community Care Information Line') na tel. č. 1800 500 853.

Vaše práva a povinnosti

Dodavatelé služeb péče o seniory jsou povinni Vás informovat o Vašich právech a povinnostech souvisejících s poskytovanými službami. Nehledě na to, zdali je Vám poskytována Pobytová péče ('Residential Care') nebo Komunitní péče ('Community Care'), je pro Vás důležité, abyste si byli vědomi Vašich práv, mezi něž se řadí tyto práva:

- být informován o Vašich právech;

- být zaangażován a informován o veškerých rozhodnutích ve věcech týkajících se Vaší péče;
- mít kontrolu nad Vaším vlastním životem, financemi a majetkem;
- očekávat důstojné zacházení a náležitý respekt;
- bez jakéhokoliv diskriminačního omezování mít možnost i nadále pěstovat kulturní zvyky či náboženské tradice a uchovat si řeč Vaší vlastní volby;
- obdržet kvalitní péči odpovídající Vaším potřebám;
- mít možnost vyjádřit stížnost a podniknout náležité kroky na vyřešení jakýchkoliv problémů;
- požadovat zachovávání soukromí.

Pro další informace ohledně Vašich práv a povinností týkajících se služeb péče o seniory kontaktujte Celonárodní linku pro zastupování zájmů seniorů ve věcech péče ('National Aged Care Advocacy Line') na tel. č. 1800 700 600.

Opodstatněné obavy a stížnosti

Přejete-li si vznést Vaše opodstatněné obavy či stížnost ohledně kvality poskytované péče nebo služeb, můžete si o tom promluvit s vedoucím příslušné služby péče o seniory. Případlo-li by Vám to zatěžko anebo se Vám nelíbí to, jak Vaše stížnost byla přijata, můžete se obrátit na Radu pro vyšetřování stížností ohledně péče o seniory ('Aged Care Complaints Investigation Scheme') na tel. č. 1800 550 552. Je to servis zdarma zachovávající důvěrnost sdělených informací.

Užitečná telefonní čísla

Potřebujete-li tlumočnicka k usnadnění telefonické komunikace, zavolejte Překladačskou a tlumočnickou službu ('Translating and Interpreting Service') na č. 13 14 50. Je to servis zdarma.

Povšimněte si prosím, že hovory na telefonní čísla začínající na čtyřčísle '1800' jsou zdarma, kromě hovorů z mobilních telefonů.

Rada pro vyšetřování stížností ohledně péče o seniory: 1800 550 552

('Aged Care Complaints Investigation Scheme')

Rada pro vyšetřování stížností ohledně péče o seniory ('Aged Care Complaints Investigation Scheme') vyšetřuje stížnosti a opodstatněné obavy vznesené vůči vládně dotovaným službám péče o seniory, včetně komunitní péče, odlehčovací a pobytové péče. Kontaktujte Radu pro vyšetřování stížností ohledně péče o seniory ('Aged Care Complaints Investigation Scheme') máte-li opodstatněnou obavu nebo stížnost v souvislosti se službami, které jsou Vám poskytovány. Stížnosti mohou být podány i anonymně. Je to služba zdarma.

Informační linka péče o seniory: 1800 500 853 ('Aged Care Information Line')

Informační linka péče o seniory ('Aged Care Information Line') nabízí informace ohledně služeb péče o seniory, včetně informací týkajících se poplatků a úhrad, posouzení příjmů a finanční podpory.

Centrelink - invalidita, nemoce a pečovatelé: 13 27 17

('Centrelink - Disability, Sickness and Carers')

Zavolejte toto telefonní číslo, jedná-li se o dotazy ohledně invalidity, nemocí a pečovatelů, včetně Invalidního důchodu ('Disability Support Pension'), Příspěvku z důvodu snížené pohyblivosti ('Mobility Allowance'), Finančního zaopatření pro pečovatele ('Carer Payment'), Příspěvku pro pečovatele ('Carer Allowance') a Příspěvku z důvodu zdravotního stavu ('Sickness Allowance').

Centrelink - telefonní linka pro komunikaci v různých řečích: 13 12 02

('Multilingual Call')

Zavolejte toto telefonní číslo, přejete-li si mluvit se zaměstnanci Centrelink řečí Vaší volby.

Centrelink - služby pro důchodce: 13 23 00 ('Retirement Services')

Zavolejte toto telefonní číslo, jedná-li se o dotazy ohledně důchodového zabezpečení, včetně Starobního důchodu ('Age Pension'), slevních karet důchodce ('Pensioner Concession Cards'), zdravotní karty pro seniory s platností v celé Austrálii (Commonwealth Senior Health Card), rovněž jako i dotazy týkající se posouzení příjmů pro účely poplatků za pobytovou péči. Toto telefonní číslo můžete též zavolat pro přístup k Finančnímu informačnímu servisu Centrelink ('Centrelink Financial Information

Service'), což je nezávislý servis zdarma k dispozici komukoliv z veřejnosti (i tehdy, když nepobíráte žádný důchod nebo příspěvek).

Střešní centrum služeb péče Austrálie: 1800 052 222

('Commonwealth Carelink Centre')

Střešní centrum služeb péče Austrálie ('Commonwealth Carelink Centre') představuje centrální styčný orgán pro informace ohledně služeb péče o seniory. Kontaktujte Střešní centrum služeb péče Austrálie ('Commonwealth Carelink Centre') přejete-li si zjistit které ze služeb péče o seniory jsou nabízeny ve Vaší oblasti, či kdekoli jinde v Austrálii, nebo máte-li zájem dovědět se více o výši ceny za služby, o posuzovacím procesu a o kritériích pro nárok na služby. Je to servis zdarma zachovávající důvěrnost sdělených informací.

Centrum odlehčovacích služeb Austrálie: 1800 059 059

('Commonwealth Carers' Respite Centre')

Centrum odlehčovacích služeb Austrálie ('Commonwealth Carers' Respite Centre') koordinuje přístup k odlehčovacím službám ve Vaší oblasti, nabízí informace a rady přibližující možnosti výběru v rámci odlehčovací péče, napomáhá zařídit pohotovostní nebo plánovanou odlehčovací péči a dává k dispozici finanční asistenci pro krátkodobý nebo pohotovostní odlehčovací pobyt. Je to nepřetržitý 24 hodinový servis.

Celonárodní linka pro zastupování zájmů ve věcech péče o seniory: 1800 700 600

('National Aged Care Advocacy Line')

Přejete-li si zjistit Vaši lokální pobočku pro zastupování zájmů seniorů, kontaktujte Celonárodní linku pro zastupování zájmů ve věcech péče o seniory ('National Aged Care Advocacy Line'). Služby pro zastupování zájmů seniorů napomáhají uplatňovat Vaše práva co se týče péče o seniory a mohou přispět ke zvýšení Vašeho zapojení do procesu rozhodování. Mohou rovněž sehrát důležitou roli podpory v průběhu řešení stížnosti a poskytnout Vám rady ohledně Vašich práv v jednáních s dodavatelem služeb péče o seniory. Je to servis zdarma zachovávající důvěrnost sdělených informací.

Celonárodní linka pomoci pro otázky demence: 1800 100 500

('National Dementia Helpline')

Celonárodní linka pomoci pro otázky demence ('National Dementia Helpline') je nepřetržitý 24 hodinový servis podpory s celonárodní působností, provozován organizací 'Alzheimer's Australia'. Nabízí podporu, praktické informace a rady, rovněž jako i informace o plném rozsahu služeb poskytovaných organizací 'Alzheimer's Australia'. Je to servis zdarma zachovávající důvěrnost sdělených informací.

Tato informace byla připravena v roce 2008 Centrem pro kulturní diverzitu ve starším věku ('Centre for Cultural Diversity in Ageing').

Community Partners Program – for Polish and Eastern European Communities
auspiced by Polish-Australian Welfare Association Inc

CPP is an Australian Government Initiative

November 2008

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

V sobotu 21. května 2011 byla novou starostkou České obce sokolské zvolena **sestra Hana Moučková**.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Výstava „Hlas domova a jeho vydavatel František Váňa“ se koná od 6. 6. 2011 v Praze. Časopis vycházel v Melbourne od roku 1950 do konce 70. let a četli jej nejen čeští a slovenští exulanti, a nejen v Austrálii, ale i v mnoha dalších zemích. Srpen 1968 znamenal zásadní změnu také pro exilový list Hlas domova. Noviny se staly centrem pomoci nově přichozím, z nichž někteří rozšířili řady jejich dopisovatelů. Éra Hlasu domova trvala do roku 1979, kdy se František Váňa rozhodl jejich vydávání ukončit. Za svou vydavatelskou činnost získal několik ocenění, mimo jiné v roce

1997 od prezidenta Václava Havla in memoriam Medaili za zásluhy I. stupně. Austrálie Františka Váňu poctila v roce 1975 medailí British Empire Medal (ocenění za 25 let vydávání Hlasu domova), 1988 Order of Australia OAM.

Počátek července nás opět přivádí k úvahám o dávné české minulosti. Vzpomínáme na v Kostnici upáleného Husa a také na křesťanskou misi ze Soluně. Kulturní přínos věrozvěstů **svatého Cyrila a svatého Metoděje** – i jako kulturních reprezentantů tehdy stále ještě kvetoucí východořímské říše a konkurentky středoevropské říše východofrancké – je nám dnes nespornou a všeobecně uznávanou historickou veličinou. Ovšem kolem světlé postavy mistra Jana Husa a jeho následovníků zůstává česká kulturní hladina stále ještě dost rozvířena. O jeho příkladné odvaze obětovat v červenci roku 1415 svůj vlastní život za věc, ve kterou upřímně věřil, o té se dnes již nepochybuje. Pochyby se točí hlavně kolem činů jeho horlivých následovníků, a zde snad bude namístě vzpomenout díla českého předního historika, universitního profesora dějin a právníka Václava Wladivoje Tomka. Na rozdíl od svého učitele Františka Palackého, který nešetřil chválou husitské éry vítězných bojů, Tomek viděl v husitství brzdu českých dějin. Uvážíme-li třeba jen obrovskou ztrátu kulturních hodnot způsobenou systematickým bořením měst, kostelů, zámků a hradů, stojí jistě Tomkův postoj k husitství – nikoli k Husově osobní oběti jako takové – za kus přemýšlení. Budiž slyšena i druhá, nemasarykovská, strana. Jisto je i to, že svou zaujatostí církevními rozpory po značnou část patnáctého století, nechali Češi kolem sebe proudit rozvíjející se evropskou renesancí jakoby bez hlubšího povšimnutí...

Dne 17. 5. 2011 předal **nový velvyslanec České republiky Hynek Kmoníček** Generální guvernérce Australského svazu Quentin Bryce pověřovací listiny a ujal se tak oficiálně své funkce. V této souvislosti je zajímavé zde podotknout, že Austrálie stále doposud nepocituje potřebu přímého diplomatického zastoupení v České republice, navzdory tomu, že obchodní styky mezi oběma zeměmi se v posledních letech podstatně rozrostly.

Dne 19. 5. 2011 byl v prostorách konzulátu České republiky v Sydney **manželce pana Stanislava Jedovnického předán konzulem Ing Pavlem Pitelem záslužný kříž III. stupně**, který mu byl in memoriam udělen ministrem obrany ČR. Vyznamenání bylo uděleno za zásluhy a činy v boji za demokracii, svobodu a mír.

Austrálii poctil svou návštěvou přední **český katolický filosof**, sociolog, universitní profesor, doktor teologie, kněz a autor mnoha knih, feuilletonů, přednášek a jiných publikací **Tomáš Halík**. Přijel sem na pozvání melbournské katolické diecése. Počát-

kem června jednoho pátečního večera přiletěl z Melbourne do Sydney, a než se nadál, ocitl se mezi českými posluchači ve známých prostorách kostela a školy svaté Marty ve Strathfieldu. Měl s nimi velmi poutavé a celkem neformální posezení, kdy jsme slyšeli jeho moudrá a uvážlivá slova, a kdy také v rozpředené debatě odpovídal na kladené otázky. Hovořil elegantní a nezdeformovanou češtinou, a byla radost jeho slova poslouchat. Kromě svých mnoha jiných pověření je Tomáš Halík knězem ve starobylém kostele svatého Salvátora proti východní straně Karlova mostu, kde má mezi věřícími hlavně velký počet universitních studentů... Profesor Halík se narodil v červnu roku 1948, tedy již za éry Gottwaldova režimu. Knězem byl tajně vysvěcen ve východoněmeckém Erfurthu. Je jednou z těch osobností českého veřejného života, která není poznamenána kolaborací s bolševiky, a má čisté ruce a čistou mysl. Tomáše Halíka jsme potom rovněž slyšeli jako hosta českého vysílání stanice SBS.

Blíží se srpen a opět i výročí dne, kdy srpnové kladivo dopadlo plnou vahou. **Srpnový vpád Sovětů do Československa** je už dnes často světem – zejména světem levicovým – pojímán jako přepadení svobodného demokratického státu ozbrojenou komunistickou velmocí. Tak se to snaží dnes světu představovat i levice česká i čeští sameťáci kolem Václava Havla. My čeští nekomunističtí pamětníci ovšem víme svoje. Dobře si ještě pamatujeme, že až tak nějak do listopadu 1967 bděla nad zcela úplným podmaněním Československa kremelským vládcům samozvaná klika československých bolševiků, a ti od února roku 1948 fungovali jako dokonalí hlídači sovětských zájmů, bez přímého a fyzicky vykonávaného dozoru rudé armády. Pravda, zastávali ti Gottwaldové, Zápotočtí, Kopečtí, Bacílkové a jim podobní dohlížeči funkci poslušných pejsánků a patolízalů, ale Stalin a jeho následovníci i přesto pokládali za nutné držet je na poměrně krátkém řetězu, i když jim povolovali v Československu jakoby vládnout. Vládnout ale jen a jen pod dohledem a železnou pěstí diktatury proletariátu. Když tito dotud kovaní bolševici na jaře roku 1968 počali zčista jasna svět udivovat nesmyslem “socialismu s lidskou tvář”, tehdejší kremelský mocipán Brežněv jim jednadvacátého srpna během několika hodin dovedl tuto jejich pomýlku dokonale vyvrátit. Sovětská armáda nenapadla svobodný a demokratický stát, napadla československé bolševické úchylkáře. Z těch se potom najednou stali trpitelé. Oni nic, oni jen muzikanti. Jakoby oni sami nebyli po dvacet let předtím vládli tvrdou pěstí diktátorů. To platí nejen o Dubčekovi samotném, vykutáleném a všemi stalinskými mastmi mazaném bolševikovi, to platí na tu celou bandu jeho pomáhačů. Neopomínejme tudíž poukazovat na skutečnost a vyvádět z omylu všechny ty, kdo buď z neznalosti, nebo z úmyslné snahy vyžehlit minulost, pokládají nikoli únor 1948 nýbrž až srpen 1968 za moment ztráty československé svobody – pokud naše svoboda nebyla ztracena již v září 1938... A pamatujme: jako jediná satelitní země nebylo Československo obsazeno Rudou armádou už od roku 1948! Sověti vložili veškeru moc svým československým náhončím a místodržícím. Českoslovenští bolševici ovládali Československo bez tam přítomných sovětských bodáků až do srpna 1968. Sovětské bodáky stály jen na hranicích, jen „pro všechny případy“; českoslovenští komunisté Stalinovu násilnickou praxi dovedli mistrně absolvovat sami. Že pak dostali z Moskvy přes čumáky, to byla jen bolševická historická dialektika.

CzechInvest, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Ministerstvo zahraničních věcí a Austrade (australská agentura pro podporu obchodu) spolupřátají **České technologické dny** (ČTD) v Melbourne v době od 4. – 8. července 2011. Souběžně k ČTD se česká mise představí na automobilovém veletrhu Australian Automotive Week 2011, rovněž v Melbourne. Celý projekt je zaměřen na rozšíření vědecko-technické spolupráce obou zemí, především v automobilovém průmyslu. Australská vláda podporuje zahraniční společnosti se zájmem investovat do Austrálie na poli implementace nových technologií, či rozšiřování inovativních procesů v rozličných sférách výroby a přinášení sofistikovaného Know-How do země. Strategie vstupu těchto technologií a následná participace dodávek do mezinárodních řetězců je podporována zejména v oborech zemědělských technologií a služeb, automobilové vědy a výzkumu, designu, finančních služeb, těžebních technologií a výroby s vysokou technickou nároč-

ností. Tato iniciativa je zaměřena na zvyšování produktivity a konkurenceschopnosti australské výroby na světových trzích a rozšiřování exportních teritorií země. Automobilový průmysl v České republice reprezentuje nejsilnější průmyslové odvětví a tudíž má i na bázi vědy a výzkumu svým australským partnerům co nabídnout.

Nedělní kino Ponrepo vedené bratrem Petrem Čermákem nám v květnu představilo poměrně velmi nový **český film „Občanský průkaz“**. Je to - jak mě domácí pamětníci ujišťují - naprosto realistický záběr ze života dospívající mládeže z doby československé "normalizace" v sedmdesátých letech, kdy bílé bylo černé a černé bylo bílé - tedy z doby, která se dnes už jeví jako neskutečná komedie, tragikomedie, ovšem jen těm, kdo ji sami neprožili. Konflikty ve škole, konflikty v rodině, konflikty s policií, útěk do blahodárného podroušení alkoholem, vyhýbání se zdrcující a otupující vojenské službě i za cenu úmyslného sebezranění, a soustavné provádění "podrazů" proti státní autoritě - leč zdravý kořen přece přežívá. Když si ovšem člověk uvědomí, že mládež dospívající tehdy v době normalizačních přetvářek a úhybných kotrmelců zastává dnes roli rodičů kormidlujících mladou českou budoucnost - hluboce se zamyslí. Jak jen překonat tak důkladně a systematicky naroubovanou negaci? - Po skončení onoho posmutnělého filmu se pak diváci v sokolovně účastnili srdečné **oslav devadesáti bratra Bohumila Šárky**. Přítomni byli i členové jeho rodiny a devadesátiletý Bohoušek se jen a jen rozplýval dobrou náladou. Ono je už teď mezi námi těch devadesátníků skoro jako křemenáčů - jednadevadesátník Pepa Tomek, knihovník Ray Černý už jen s krůčkem do stovky, kdesi veřejnosti se záludně stranící Vlastislav Navrátil, dosud ani osudem ani pacienty nezdolaný Dr. Retter - a bude devadesátníků asi jistě víc! - Červnové pozoruhodné filmové představení Ponrepa **„Habermannův mlýn“** nám navodilo náladu z jisté části sudetského území z konce třicátých let, z doby německé okupace a z prvních chvil po osvobození v květnu 1945. Sudetský Němec mlynář Habermann, jehož manželka je Češka židovského původu, obětavě pomáhá českým sousedům proti násilnostem německých vetřelců. Přesto ho potom v prvních poválečných dnech místní česká lůza, dychtící po jeho nemalém majetku, nespravedlivě usmrtí. Tento film se zabývá pouze jednou omezenou částí sudetského území a jen jedním zlomkem německé okupace českých zemí, a ukazuje tam život během okupace a nespravedlnost českých dravců v protiněmecké odvetné a neuvážené vášni. Nečiní si nárok na celkově objektivní podání obrazu situace v celém českém prostoru, kdy Němci dovedli usmrtit desítky tisíc českých lidí v rámci své vyhlazovací politiky diktované sadistickým zločincem a násilnickou reakcí některých Čechů po celém území bývalého Protektorátu.

Jan Gilečák, to byla věru nějaká osobnost! Dožil se jednadevadesátky, a poslední sbohem jsme mu dali koncem června. Bylo ho vřdycky všude plno - v tom nejlepším smyslu toho slova. Původem Ostravák, odešel do exilu s manželkou Mirkou už v roce 1948 a jejich útěk z Československa do americké zóny Německa se odehrál vskutku dramaticky. Podařilo se jim poměrně brzy odplout do Austrálie, kde se oba pustili do zápasu o nové uplatnění, protože Honzovu českému studiu ani jeho působení doma jako žurnalisty se v Sydney nedostalo uznání. Jako všichni osmačtyřicátníci, Honza Gilečák i jeho bratr Polda si ale vykasali rukávy a jako podnikatelé se brzy vyšvihli na velkovýrobu kvalitních košil. Po bratrově tragickém skonu pokračoval Honza jako továrník a zaměstnavatel velkého počtu dělnic. Svoji příčinlivou prací a schopností vhodně prodávat, dokázali manželé Gilečákoví, že začínat od nuly neznamena nulou končit. Po odchodu na odpočinek se odstěhovali z prostorného domu v Beecroftu do jiného prostorného domu v Kurrajongu, kde potom bydleli poblíže své jediné dcery Janičky. Pokud lze o někom říci, že užíval života plnými doušky, byl to rozhodně i Honza Gilečák. Plnými doušky dovedl mistrně prázdnit i láhve whisky, pokuřovat, přitom se vesele smát, zpívat a bavit sebe i okolí - a nepamatují se, že by byl kdy někoho rozesmutněl. Tak na něho při pohřebním obřadu vzpomínala dcera Janička, tak o něm hovořil i osobní přítel ing. Pavel Kohout a jeho bývalý soused k tomu ještě dodal, aby dokreslil smysl zesnulého pro humor, jak kdysi ke svému nemalému překvapení objevil na svém chudičkém citronovníku spoustu žluťounkých plodů, navě-

šených na něj tajně Honzou. Ing. Kohout také uvedl, že Honza dovedl vyparádít oba jeho syny ve škole elegantními „van Heusen“ košilemi z Gilečákovy produkce, a to tehdy byly nějaké košile!... Nuže, milý Honzo, věrný Moravane, budiž i Tobě australská země lehká. Svatému Petrovi se nebudeš asi muset nijak zvláště prokazovat...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Rugby, rugby, rugby a zase rugby. Samozřejmě i kriket, kriket, a zase jen kriket. Pak také episodky z jistých amerických sportů mimo Ameriku nevídaných. Sem tam tenis, basketball, kopaná, netball. Ale **lední hokej**? Ten **australská media neznají**, znát nechtějí. Občas přece jen jakýs takýs záběr ze zápasů vybraných amerických klubů - ale o světovém mistrovství v ledním hokeji na Slovensku v dubnu/květnu ani vrz! Ani slůvko, ani rádečka. Lední hokej prostě pro Austrálii neexistuje, nekoná se. Je úplně mimo soutěž. České mužstvo si na onom mistrovství vybojovalo čestnou bronzovou medaili.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

BEAUTIFUL PRAGUE TO BE FEATURED IN ART EXHIBITION AT SOKOL - Cam Lavac (Kamil Hlaváč) is an artist and professional photographer who was born in Prague. He is also a best-selling novelist. Combining his photographic expertise with his artistic skills, he has perfected a unique method to create fantastically beautiful, true to life digital art. Having recently returned to Sydney from a trip to Prague, he has produced a series of magnificent digital artworks featuring the jewel city of Europe. Do not miss this exhibition which will open on 6 November and will run for two weeks during which time you and your family and friends can view this must-see, unique exhibition and have the opportunity to purchase these original works at very affordable prices. Ordered artworks will make an ideal Christmas gift and can be picked up at Sokol in time for this occasion.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Počátkem července zaznamenal český tenis opět jeden významný úspěch. Nejprestižnější **světový turnaj ve Wimbledonu vyhrála česká tenistka** jednadvacetiletá **Petra Kvitová**, Moravanka z Fulneku. Zařadila se tak mezi naše dřívější reprezentantky Martinu Navrátilovou – ta ovšem z musu hrávala za trvání studené války za Spojené Státy – a Janu Novotnou. Kvitová se probíjela do finále porážkou několika tenisových es a v konečném zápase zdolala ve dvou setech ruskou favoritku Marii Šarapovou, a stala se tak rázem vlastním přičiněním českou multimilionářkou. Je to vyrovnaná, disciplinovaná a skromná hráčka, a zdá se, že má před sebou další úspěšnou tenisovou dráhu. Přejme jí mnoho zdarů!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ludvík Hess je za vynález „Baby Boxu“ navržen na státní vyznamenání a návrh je podporován poslancečnou sněmovnou. V ČR je již 40 Baby boxů a do konce roku mají přibýt další dva. Za 6 let jejich existence bylo do nich odloženo 50 miminek – novorozenců - 4 jen za letošní červen. Boxy jsou instalovány i na Slovensku a v dalších zemích Evropy. Výbor pro práva dítěte OSN proti jejich existenci protestuje a doporučuje jejich odstranění. Vynálezce Hess s tím nesouhlasí a komisařka pro lidská práva ČR Monika Šimůnková prohlásila “nejdůležitější je právo na život. Baby boxy zachraňují životy.”

Lovec perel Bojar

CESTOU DO EXILU (25 - dokončení)

Bořek Šindler

SYDNEY KOUZELNÁ I NEKOUZELNÁ

Neradostné dojmy z dlouhatánských řad nehezkých domků ve Fremantlu jsme si, pravda, trochu poopravili v Perthu a potom i v Adelaidě. Napraví nám ale Sydney dojmy z té třídní rozbředlé mokroty ve stávkou postiženém Melbourne? Jestliže nás Fremantle poněkud rozčaroval jednotvárnou nudou, Melbourne v nás zanechal pocit přímo naprosté nelibosti. Tak nějak jsme my ve francouzském kroužku uvažovali a doufali, že ukončení naší dlouhé plavby z Londýna skončí v Sydney nakonec přece jen crescendem. Ta pohlednice od Toma Luka s tou nádhernou zátokou Neutral Bay přece nemohla úplně lhát. Nemohla lhát. Lhát prostě nemohla, nesměla. Nesměla lhát! To jsem si neustále opakoval a konejšil se tím nepřetržitým opakováním po té vši melbournské namokralé a rozmrzelé nevlídnosti... Zároveň jsem si ale též uvědomoval, že mi Tom Luk ještě do Curychu před několika měsíci poslal dost sarkastickou odpověď na můj ironický dotaz, zdali by mi v Sydney mohl zajistit místo mezi natěrači toho obrovského mostu. Tom tehdy odepsal něco jako, „Jó, kamaráde, na to bys musel bejt extra školenej!“ To mě dost mátló... Také jsem na lodi pochytil i řeči o tom, že v Austrálii na nějakých „Snowy Mountains“ je spousta práce. Nastražil jsem uši, nastražil, ale ačkoliv jsem věděl, že existují poblíž Sydney nějaké „Blue Mountains“, o žádných Sněžných Horách jsem neměl nejmenší potuchy, a ty Sněžné hory jsem proto dost kvapně a ledabyly vypustil z hlavy. Sníh v Austrálii! Kdo to kdy slyšel?

V kapse jsem sice nosil vzácný poklad, jehož skutečnou hodnotu jsem si tenkrát ale vůbec neuvědomoval. Mezi našimi distingvovanými cestujícími byla totiž jistá starší dáma, a byla to „Lady“, opravdová Lady, jak mne John Aston poučil. Provázela ji její dcera a vozila ji na invalidním vozičku. Ta dáma ve mně našla jakési zalíbení, na palubě se na mě často příjemně usmívala, a John Aston mi tlumočil, že jí imponují moje blond vlasy, a že takoví blondýni jsou prý v Austrálii obzvláště vítáni. Ještě než v Melbourne s dcerou opustily loď, napsala mi ta dobrotivá dáma vlastní rukou doporučující dopis, prý pro svého „přítele Dr. Beana“. Ten dopis jsem i s obálkou strčil dost nedbale do kapsy, poděkoval oné dámě za laskavost a na milý dopis jsem potom úplně zapomněl. Teprve později v Sydney jsem zjistil, že Dr. Bean byl proslulým australským historikem, že jako oficiální historik vládou k tomu pověřený napsal a vydal dějiny australské vojenské účasti na frontách, kde bojovali Australané v první světové válce, že kdysi jako mladík studoval nejprve v anglickém Etonu a potom v Oxfordu, a že ulice v sydneyjské čtvrti Lindfield, kde Dr. Bean bydlil, se na jeho počest nazývá Eton Road... To všechno jsem dlouho ani netušil a nebral vůbec nijak na vědomí, o Oxfordu jsem věděl, Eton mi ale neřikal pranic, a pozapomenutý dopis jsem lehkovážně nosil dál v kapse saka. Mládí dovede dokonale pošetilosti vyvádět a příležitosti promeškávat, a moje mladá léta, která vlastně tehdy ještě nepoznala světa, cenu doporučujících dopisů tudíž uměla pomíjet s ostentativní lehkovážností...

Náš „francouzský kroužek“ se na nadcházející přistání v Sydney zvědavě těšil a připravoval. Pro Monsieur Calleta to byla jen přepravní zastávka v jeho návratové cestě na Tongu, a Sydney on znal už z dřívějších cest. I pro Johna Astona to bylo jen několikátýdenní přerušení jeho cesty kolem světa, a ze Sydney on měl potom namířeno do Ameriky. John Camilleri se svou úctyhodnou sluněnísechtivou máti a já jsme ovšem do Sydney mířili natrvalo. Tedy John s Madame Camilleri natrvalo jako egyptští vystěhovalci, já jsem počítal jen s několika málo léty. Ani John Camilleri tehdy dobře nevěděl, u jaké práce v Sydney jednou skončí, Madame Camilleri si ale s sebou bezpochyby vezla v punčoše nějakou tu tisícovečku liber, a já se do Austrálie plavil jen s prázdnou kapsou a holou nadějí. Prázdnou kapsu jsem měl, holou nadějí a ty dvě v mořské voděnce přeprávané košuleny – ale, a co bylo nakonec to hlavní, vezl jsem si s sebou i mládí čtyřiaadvaceti let a pevně zdraví. To se ale nepočítalo, to se v tom věku mladičkém rozumělo samo sebou, jako by to byl jen samozřejmý přivažek... Čím více se však Orontes blížila ku břehům Sydney, tím intenzivněji jsem si znovu a znovu uvědomoval, že mě tam v té Sydney vlastně nikdo nečeká, že zatím nemám vůbec ani tušení kde a do čeho tam píchnout, a že začínat s prázdnou kapsou a bez pořádné angličtiny nebude žádnou frajerskou procházkou po promenádě. Jak já se tam ale jednou budu starat o Leonie, o rodinu? Bycha honit nebylo už dobře možno, ale za-

čalo to na mne všechno nějak ze všech stran padat. Nu, a jednoho dne, a bylo to třetího června Léta Páně tisícího devítistého padesátého, jednoho zimního rána se naše milá Orontes konečně zastavila ještě za brzkého rána a ještě za tmy před vjezdem do sydneyského přístavu. Zastavila se tam snad vyčkávajíc východ slunce. My tři s Johnem Astonem a s Johnem Camilleri jsme se podle předešlé domluvy ještě za té tmy sešli na přídi paluby, abychom nezameškali cestu přístavním zálivem. Ve tmě jsme zatím jen rozeznávali dvě „hlavy“ vjezdu – vlevo jednu nižší, vpravo tu daleko vyšší a strmější. Osobní zavazadla jsme si nachystali k vylovení už večer... Doloudal se na jednu z přístavu i takový titěrný lodivod, lodivůdek to byl, s Orontes si vyměnili pozdravy, a z toho parníčku se na naši palubu vyšplhala jakási skupinka chlapíků, kteří, jak jsme později zjistili, nás přišli „postříkat“, ano postříkat nějakou protihmyzovou voňavečkou, první třída sem první třída tam, postříku jsme neunikli – ale to nebylo tehdy pro nás tři zvědavce na přídi paluby důvodem k rozčilování se... Někde daleko na východě se rozbřeslo a počalo se pomalu rozednívat. Jako kdyby se byla počala pozvolna zvedat divadelní opona.

Nad dalekým obzorem Tichého oceánu se počala objevovat zora – na obzoru se rodila zora růžovoprstá, úsvitorodá – abych si posloužil básnickým jazykem našeho geniálního překladatele Homérovy Illiady z řečtiny Otomara Vaňorného – a mohutná Orontes se pomalu znovu rozhoupávala a pak se, blahovolně polaskána prvními paprsky zimního slunce, majestátně vnořila v celé své bílé kráse do pokojných vln sydneyského přístavu. Před našimi zraky se v tu chvíli počalo zvolna odvíjet velkolepé panorama. Nenalézám ani dnes, po tolika létech, ani dnes opravdu nenalézám vhodnějších slov. My všichni tři jsme byli okamžitě tou krásou zcela vyvedeni z rovnováhy, omámeni, okouzleni. Ano, byl to pro nás tři tehdy neuvěřitelný pohled na vpravdě velkolepé panorama neskutečné krásy jednoho ze tří nejpůsobivějších, nejmalebnějších přístavů ve světě. Menší i rozlehlejší zátoky koupané v paprscích ranního slunce, sem tam rybářská loďka a tu a tam se kolem nás kmitl i zelenožlutý parníček s cestujícími naší lodi mávajícím... Pripadali jsme si s Johnem Astonem a s Johnem Camillerim jako v Jiříkově vidění, v úplném a překrásném neskutečnu. Na dohled i několik písčiny pláží – moje srdce několikrát bujaře poskočilo! – a jak se plavba Orontes vinula tou vši nádherou kolem rozmanitých poloostrovů, najednou v dálce se počíná ukazovat ten obrovitý most. Snažil jsem se – tehdy marně – cestou objevit onu Neutral Bay z pohlednice Toma Luka, ale už tu byl i pohled na město samo... Dodnes, a to už přešlo dobrých šest desítek let, dodnes mám ty první dojmy v čerstvé mysli, tak hluboko se mi ta krása vryla do paměti. A říkal jsem si – dobře jsem volil. Zamiloval jsem se tenkrát do té Sydney? Do jejího přístavu jsem se určitě žhavě zamiloval – to byla prostě horoucí láska na první pohled, tak jako jsem si kdysi zamiloval na první pohled a navždy Paříž!... A jak se tak Orontes volně vinula tou vši oslnivou krásou, zalitoval jsem, zcela omámen tou vši líbezností, zalitoval jsem, že tu není se mnou Leonie, abychom ty dojmy mohli sdílet spolu...

Kouzlo dojmů z dramatického vjezdu Orontes potom ale skoro vzápětí pominulo... Objevil se před námi ten už i tehdy v Evropě dobře známý symbol Sydney – obrovitý železný most. Druhého symbolu tehdy ještě nebylo – tam, kde se dnes tyčí elegantní budova Opery, tam se v létech padesátých nalézalo jedno velké Nic. Nu, absolutní NIC to nebylo, rozprostírala se tam ohyzdná remisa tramvají, a ta tam skýtala až do šedesátých let pohled bédné zaostalosti vkusu obyvatel nejlidnatějšího australského města... To jsme tehdy v tom nádherném červnovém ránu nijak nevnímali, zajímalo nás spíše, jak Orontes propluje pod sydneyským mostem. Proplula, samozřejmě, že to hravě zvládla a elegantně proplula a nestačili jsme si zacpávat uši, jak to v tu chvíli kolem nás pod tím mostním obloukem dunělo a řinčelo. Sotva jsme propluli, už se loď stočila vlevo a hotovila se k zakotvení v místech, kde tehdy velké zaoceánské lodě kotvily – v Pymontu. To jméno jsem to ráno neznal, byl to pro mne obyčejný dok, obyčejný přístavní dok. Krása přístavního zálivu jakoby pod tím mostem byla nějak někam vyprchala a padl na nás smutek z toho, že se budeme muset už brzy rozloučit s naší milou Orontes... Pymontské přístaviště tehdy neskýtalo nijak vábný pohled. Působilo spíše dojmem jakési zanedbané a nevládné pozedlé ušmudlanosti a nepořádku. Kotvílo tam mezi doky několik nákladních lodí, a bylo na nich vidět přístavní dělníky při práci, a ti se všichni pohybovali jako ve zpomaleném filmu. Pymont nás prostě přivítal svou všední každodenností – jakoby nám chtěl dokazovat, že ten monumentální vjezd do sydneyského zálivu východně od onoho mohutného mostu byla jenom neskutečná iluze, sydneyská realita že je ale tady, právě tady

v Pymontu. Působily ty pymontské doky tak odpudivě, že jsem si najednou znovu a znovu uvědomoval cenu té prozíravosti nevláčet hned s sebou Leonie do australského neznáma... Ten most jako by byl rozdělil přístav na dvě části – v té východní části jen samá krása, ale po proplutí pod mostním obloukem jen okázalá ošuntělost. Dokonalý antiklimax!

Zatímco chudinku Orontes připoutávali k pymontskému molu, zbývalo nám ještě dost času na poslední snídani v lodní jídelně. Poslední snídaně v nádherné lodní restauraci! Australští imigrační úředníci měli mezitím ovšem už rukávy vyhrnuté a proklepávali kdeco a kdekoho podle abecedního pořádku. Chovali se velmi korektně, ale žádné nadšení z našeho příplutí z druhého konce světa na nich pozorovat rozhodně nebylo. Ba ani žádné přátelské povzbuzení nebo pousmání. A jak jsem se tam tak pošourával mezi tím vším registračním procedurním chaosem, vidím najednou dole vedle lodi dvě známé tváře – Toma Luka a Františka Kříže, a uvědomuji si, že ti dva curyšští hoši, kteří do Austrálie dorazili několik měsíců přede mnou, mě přišli přivítat! Jen jsme si ale zatím nadálku srdečně zamávali. Naznačil jsem jim, že to bude ještě nějakou tu chvíli trvat, než se k nim dolů proderu. Tak přece – a v Sydney už kromě těch dvou chlapců byli i manželé Fischlovi, tak přece jen nebudu jako kůl v plotě, a byl jsem docela rád, že jsem Tomovi z Melbourneu dal lístkem vědět, že Orontes se během několika dní objeví v Sydney... Hned jsem ale zaznamenal, že ti hoši tam dole na pobřeží jsou nějak zakřiknutí, a že žádnou obzvláštní radost a veselost neprojevují... Rozloučil jsem se i se svoji malou – ale jen mojí – kajutkou, rozloučil jsem se pak i se svými „Francouzi“, a po ukončení těch všech pasových a zdravotních procedur jsem konečně sešel po můstku na břeh. Orontes jsem tak dal vale! Leč ouvej! Byla tu ještě celní prohlídka. A dole v pobřežní hale na mne čekalo moje zavazadlo – ta povětší starodávná dřevěná bedna pořízená za pár šupů z druhé či třetí ruky v Curychu a poslaná do Londýna na adresu Orient Line dávno před mým odjezdem z Curychu na loď do Anglie. Před tu bednu mě teď postavili jako žalovaného a začali se probírat jejím obsahem. Když jsem tak ty australské celníky pozoroval, nebyl jsem jejich vzhledem nijak nadšen. Takové dost snědé a vrásčité obličejy, sice korektnost sama, to věru ano, ale nic přátelského z nich nekoukalo, a jejich uniformy jistě dlouho žehličku na sobě nepocítily. Ten obušek mně vnucený arabskými handlíři v Port Saidu jsem si prozíravě schoval do náprsní kapsy, a prošlo to bez zatčení. Prosím - Šindler, pašerák nebezpečných zbraní!

Po absolvování té dost rigorosní celní prohlídky jsem se konečně s chlapci pozdravil podáním ruky... Chvíli jsme povídali nahoru i dolů – jak Tom, tak František mě nabádali „mluvit potichu“ a pozoroval jsem, že se dost obezřetně kolem sebe rozhlížejí, jakoby je někdo sledoval. Nesledoval je nikdo, ale vycítil jsem z jejich chování, že jsou oba jakoby zakřiknutí a nepřejí si budit nijakou pozornost... Teprve později jsem se dovtípil, že se chovali tak, aby nevyvolávali neanglickou konverzaci nevoli okolí. Těch několik měsíců v Sydney je už zřejmě naučilo dávat si na hlučnější hovor v cizí řeči pozor. Dověděl jsem se od nich, že mně obstarali na první dny nocleh – a to jsem věru oceňoval. Oni oba do Austrálie také, jako já, přípluli „soukromě“, bez vládního kontraktu tehdy námi „dýpýky“ (displaced persons) pocíťovaného jako břemeno, a to znamenalo postarat se o sebe bez vládou financovaného ubytování v lágru, ubytování sice někde v horoucích peklech, ale bez placení za ubytování a stravu. Na jejich radu jsme raději sehnali taxíka a vyrazili z nepřívětivého Pymontu. Cesta vedla dlouhou ulicí – později jsem zjistil, že to byla King Street – kde jezdila elektrická dráha a s údivem jsem pozoroval, že to jsou jakési předpotopní exempláře tramvajových vozů, a že průvodčí na nich poskakuje a skoro šplhá na takovém jakémsi prkně či stupátku zvenčí, a tak prodává cestujícím lístky... Netrvalo nijak dlouho a dorazili jsme k cíli. Cestou jsme spíš klábosili a nic moc jsem během té jízdy kolem sebe nesledoval. Cílem bylo místo mého prvního noclehu v Sydney. Teprve mnohem později jsem zjistil, že to byla Ocean Street, ve čtvrti zvané Woollahra. Ulice byla vroubena mohutnými stromy podivného vzhledu a s listovím mdlé zeleně. Nehorázným šokem pro mě byla cena za taxíka – něco kolem osmi australských liber, cena skutečně horentní, uvážíme-li, že sedm liber byl týdenní plat. Nu, mých padesát povinných libřiček dostalo notný štulec. Hoši mi pomohli se zavazadly – pan taxikář se neobtěžoval z auta vystoupit – a ukázalo se, že budu nocovat v jakémsi přístřešku uprostřed dvora, v místnůstce s okénkem, s postelí, stolečkem a jedinou židlí. Chlapci to mysleli dobře – slušný hotel by mě byl finančně zruinoval, ale po tom všem luxusu na Orontes to bylo hotové propadliště. Skoro celé odpoledne jsme si povídali a bylo mi dost zřejmo,

že chlapci nejsou Austrálii nijak nadšeni. Živě se ale zajímali o dění v Curychu, kdo co dělá, kdo kdy a kam odjede, kdo připluje do Austrálie... K večeru se chlapci rozloučili s tím, abych prý druhý den – tedy v sobotu – určitě došel k Fischlovům na oběd a poskytli mi jejich adresu, jen o ulici či dvě opodál. Smrákalo se, když hoši odcházeli.

Bylo sice teprve časně navečer, ale hned jsem zalehl – ne do postele, jen tak na postel. Umyvadlo nikde, jen zvenčí kohoutek se studenou vodou. Nu, však to bylo ubytování jen za pár šilinků... Otevřel jsem Leonin dopis z Curychu – ten už na mne čekal v pyrmontské přístavní agentuře Orient Line – a znovu a znovu jsem jej pročítal a těšil se, utěšoval se jejími vřelými řádky. Utěšoval? Pokoušel jsem se hojit knockoutuovou ránu. Tak tohle je Sydney, tohle je Austrálie? Vždyť jsem se ocitl někde v devatenáctém století... Nakonec mě přemohl spánek. Ale už kolem půlnoci jsem se probudil. Proboha, co to je? Byly to blechy! Blechy! Ty pokusitelky jsem z Prahy vůbec neznal, ve Švýcarsku skákala poslední blecha tak za třicetileté války... Potom jsem už nemohl vůbec usnout. Jen jsem se převaloval a přemýšlel a přemýšlel. Bylo toho ku přemýšlení dost a dost. V Československu počínali komunisté řídit. Proces s Miladou Horákovou toho byl neklamným svědectvím... jak je asi s rodinou v Praze?... Cesta do exilu započatá ve Švýcarsku – v čistounkém Švýcarsku – má končit v téhle blechárně? Sem já mám dotáhnout Leonie z její otcovské curyšské vily? A začal jsem se utěšovat pomyslením, že mám ve svém IRO pase roční „retour visum“ do Evropy, ano zpět do Evropy, že se do roka mohu vrátit. Do roka, jen do roka... Cože ale – vzdát to tady, vzdát se? Teď už se vzdávat? Kouzlo přístavu vyprchalo, vytratilo se, zmizelo, bylo to tam... Ale ráno, ráno raničko, ještě za opravdového kuropění a skoro za tmy, jsem vyšel ven, bez košile, a umyl se pod tím kohoutkem studenou vodou. To mě trochu vzpružilo... Utěšovat se teď nějakým kouzlem a hořekovat nad jeho pomínutím? Hlavou se mi honilo kdeco. Tak jsem trávil první chvíle, první noc v Austrálii... To že by měl být konec? Není to proboha jen začátek?... Nu což! Z bouřného času jsme se narodili. A věděl jsem přece, co na mne cestou čeká. Orontes – to byl luxus, jen ale luxus dočasný. Orontes musí teď uhnout. Exil musí nachvíli stranou. Bude třeba se nějak a něčím živit, šatit, a bude třeba i někde spát. Spát někde jinde... Boj vlastně začínal teprve teď... Le jour se lève...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Naše řeč? Myslíte jako náš jazyk? Češtinu? Ta přece dovede zdrobnit i nezdrobotitelnosti. Zdrobní i zdrobnělinu! Nevěříte? Zdrobnělina – zdrobnělinka. A je to, prosím. Dokáže zdrobnit i věci veliké, ba převeliké. Zdrobní i obra. Obr – obrík. Obríček? Nu, na papíře by to snad i šlo, raději ale obry neškádleme, aby si třeba neusmyslili zase nás rychle dojít osvobozovat, jako tenkrát v tom srpnu. Připomeňme si ale, že zatímco většina jiných řečí má oproti naší mluvě jen chudičkou výzbroj zdrobnělin – a mezi těmi opravdu chudoulinkými je jinak na podstatná jména i bohatá angličtina – česká řeč těmi deminutivy překypuje, ba přímo jimi hýří.

Já už se vlastně jaksi stydím o zdrobnělinách vůbec se zmiňovat. Nějak mi to ale opět nedá a nedá. Ona ta čeština ta deminutiva chová ve svojí zvláštní oblíbě. Není prý druhé indoevropské řeči, která by dokázala takové zdrobnělinové eskamotáže, jaké umí bez potíže vychrlit čeština, jen ji trochu polechtat. Prý to platí i o českých jménech. Vašíček, Karlíček, Karloušek, Mařenka, Marunka, Márinka, Máníčka, Josefka, Josefinka, Pepka, Pepička, Terezka, Terezinka, Toník, Toníček, Tonoušek, Tonička, Květuška, Květulinka, Věrka, Věruška – konce se ani nedobereme. Platí prý to však především o českých příjmeních, v těch má prý čeština jasnou zlatou. Němeček, Němčík, Poláček, Sedláček, Kalousek, Hlávka, Bubeníček, Trávníček, Karpíšek, Papánek, Slavíček, Tomášek, Tomeček, Nováček, Hrbáček, Vonásek, Páleníček, Břicháček, Voříšek, Sklenička, Hlásek, Kubíček, Pecháček, Řeháček, Pavlíček, Pavlásek, Kubíček, Krajíček, Zedníček, Ouředníček, Jirásek, Brouček, Kocourek, Holoubek, Bejček, Bedříšek – nu sype se to z rukávu levého i pravého. Kde a kdy se to všechno v té naší řeči vzalo a nabralo? Oni to prý naši učení čeští jazykozpytci i vědí, ale nepovědí. Jen snad napovědí. Jenomže – známe přece učené zpytce jazyků. Třeba i takového profesora Bedřicha Hrozného, dej mu pámbů věčnou slávu. Vyluštit chetitštinu, na to on byl kabrňák nad kabrňáky, na to ho užilo. Vysvětlit nám ale, jak je to s těmi českými zdrobnělinami, to se člověk může ve slovnících, příručkách a jiných vědeckých svaz-

cích ulistovat, ale na deminutiva nikde moc nenarazí. Nu, narazí na ně, ovšemže vyzbrojen lupou na ně narazí, ale jen se tak o ně a kolem nich ti filologové jakoby jemňoulince šolíchali, nic tam ale do učené hloubky moc neobjevíme.

Kdyby se to vzalo kolem a kolem... A proč by se to tak kolem a kolem nemělo vzít? Ono to nějak všechno muselo začít tím drobkem. On i sám ten drobek je jakousi zdobnělinou. Drob, drobek, drobeček. Člověk by nevěřil, co se z toho nicotného drobku v té češtině nadrobilo. Drobít, nadrobít, podrobít, udrobít, zdobnit. Drobny, drobné. Drobot. Drobotko. Podrobnost, podrobný, podrobně. Drůbky, drobečky. Drobot, drobotina. Snad i podrobenství a podrobenost. Snad. Ta čeština nám prostě z toho drobečku ale i bez podrobenství napeče hned plnou mísu odvozenin – a to jsme se vůbec ani neodvážili dotknout se zdobnělin těch všech odvozenin jako drobít, drobeček, drobiteček, drobínek. Chudinka sestřenka angličtina – ta má jenom ten „diminutive“, konec a šlus. Ten my ale máme věru taky, i my ho máme, to deminutivum, dokonce podle latiny v rodě středním, ale dokonce je, to deminutivum, dovedeme i zdobnit do deminutívka, kdyby na to přišlo. Heč! Odkudže ale ten drobek vůbec pochází? Jeho základ je prý starobylý – dreb/drob, a náleží k němu i gotický výraz „ga-draban“ pro „vylamovat“, a příbuzné má být i litevské slovo trapūs pro drobný. Snad lze dokonce i hledat příbuzenství s droždím, původně prý slovo droždí znamenalo kdysi jakousi usazeninu. Leč nerozdobujeme se přespříliš.

Bylo by skutečně velice zajímavé dopátrat se příčiny a důvodu výskytu takového nezvyklého množství zdobněliných slov v češtině. Snad se do toho jednou někdo z těch odvážnějších českých jazykozpytců pustí. Oni sami Češi doma v republice si ovšem tohoto bohatství zdobnělin ve svém jazyce nejsou vůbec vědomi, tak jako si nejsou vědomi toho, že jejich pečlivě pěstěná řeč umí zdobnit prakticky kterýkoliv druh slov. O podstatných kmenech netřeba vůbec hovořit – jen se zde snad zmínit o tom, že existuje v češtině ve zdobnělinách několik stupňů. Dům, domek, domeček. Vůl, volek, voleček. To je jako houska na krámě. Zdobněliny sloves, to už je specialita. Spát, spinkat. Hajat, hajinkat. Lulat, lulinkat. Papat, papinkat. Jména přídavná? I to už je zvláštnost. Řídký, říďounký, říďoučký. Sladký, sladounký, sladoučký, sladoulinký. Slabý, slabounký, slaboučký, slaboulinký. Hezký, hezoučký, hezoulinký. U příslovcí je to už skoro zázrak zdobňovat je – červeně/červeňounce, zeleně/zeleňounce, modře/modrounce, hebece/hebounce, lehce/lehounce/lehýnce/lehoulince. Čeština je ale machr, čeština to dokáže! Ukrajinština, ruština a snad i jiné slovanské jazyky by snad s naší češtinou i závodit mohly. Němčina však na takové jazykové jemňůstky rozhodně nemá, a to bude asi platit i o jiných germánských jazycích. Angličtina se sice utápí v přebytku podstatných jmen po staletí zcizovaných z latiny, řečtiny, francouzštiny, španělštiny a jiných jazyků, ale na zdobněliny je ona medle jednoduše kraťoulinká, to si nijak nezapírejme a o ohebnosti tohoto anglosaského jazyka si nijaké iluze nečinme.

Svědí mě jazyk, a snad to tu i vyklopím. Měli by to samozřejmě přešetřit: především sociologové, psychologové, antropologové i další vědečtí odborníci. Čert to ale vem. Říkám si, nemá-li to naše zdobněnkování cos společného s jakousi tendencí Čechů snižovat se, ponížovat se, uskrovňovat se, nedoceňovat se, schovávat se, krčít se v tom šumavsko-krušnohorskou-krkonošském koutečku a snažit se být menšími a ještě menšími. Samozřejmě, kdyby tyto řádky četl třeba takový Ross Hedvíček, zcela určitě by se zachechtal. Možná, že by se ale nezachechtal. Ono to přílišné podceňování se a přeceňování se spolu nějak souvisí. Češi jsou třeba hudební velmoci, od hudby vážné až po hudbu lehkou, lehounkou a taneční, a přece jen dovedou tak zběsile napodobovat onen americký hlomoz, jenž se vydává za hudbu. Takový nejslavnější vojevůdce habsburské monarchie se jménem jako české poleno, maršál Hradecký/Radetsky, takové vojenské eso evropské velmoci, ten je pro Čechy nulovou veličinou. Dva vrcholné evropské státníky, Masaryka a Beneše, dovedli Češi během dvou generací zatratit a zavrhnout, nebo alespoň téměř zapomenout. O tom nahore vzpomenutém filologovi Bedřichu Hrozném ví dnešní český pan Novák nulku. Náš český skladatel nám kdysi složil ráznou polku, kterou si potom přivlastnili Angličané pod názvem Roll out the barrels, a Němci jako Rosamundu, a my jen dovedeme cizince rozptylovat legráckami jako „strč prst skrz krk“? Nestali jsme se my sami jistými druhy zdobnělin? Takovými zdobnělinými panenkami sedávajícími v koutě, kde nás nikdo nikdy nenajde? Ovšemže to laškování Rosse Hedvíčka zaznamenávám, ale nevaří.

Nuže milí čtenáři – ať žijí a vzkvétají zdobněliny! Jen ale ty gramatické.

SOKOL - Malé dějiny velké myšlenky *Bořek Šindler*

Recenze knihy bratra Jana Waldaufa

Vraťme se dnes opět k monumentálnímu dílu bratra Jana Waldaufa – a to ku třetímu dílu jeho historické knihy Malé dějiny velké myšlenky. Autor tuto svoji práci označuje jako dějiny Československého sokolstva v zahraničí a její poslední část, tento zde recenzovaný třetí díl, se zabývá léty 1976 až 1995. Ve své autorské skromnosti nazývá bratr Waldauf knihu „malými dějinami“ – je však zřejmo, že tu jde o dějiny velké a spěchejme i poznamenat, že jde o nejobsáhlejší dokumentární literární zachycení dějin Československého sokolstva v exilu po únoru roku 1948. V úvodu k třetímu dílu své obsáhlé a s obdivuhodnou pečlivostí připravené knihy autor uvádí, že „je kronikou činnosti zahraničního sokolstva od roku 1976 do konce roku 1995 kdy byla jeho činnost ukončena... Po rozpadu komunistického režimu konstatoval VII. valný sjezd Ústředí, pořádaný po XII. všesokolském sletu 7. července 1994 v Praze, že československé sokolstvo v zahraničí svůj úkol čestně splnilo...“ a proto byla jeho činnost ve smyslu jeho stanov 31. prosince 1995 řádně zastavena. Bratr Waldauf pak pokračuje: „... Československé zahraniční sokolské jednoty se však součástí obnovené Československé obce sokolské nestaly. Bylo tomu zabráněno v listopadu 1995 provedenou změnou stanov ČOS, která vyloučila členství zahraničních jednot v České obci sokolské. Od ukončení činnosti Ústředí československého sokolstva v zahraničí působí proto čs. zahraniční sokolské jednoty a župy ve svých zemích samostatně bez ústřední organizace...“. Jako samostatný sokolský celek nyní působí, jak dobře víme, i naše jednota sydneyjská. Pomyslíme-li dnes na finanční šarády vedení domácího českého sokolstva v případě Sazky, měli bychom si k tomuto stavu nezávislosti poblahopřát!

Bratr Jan Waldauf pracoval ve věci zahraničního sokolstva prakticky od svého prvního kroku do exilu v roce 1948. Byl hned po odchodu z republiky jako mladý muž členem exilové sokolské jednoty v americkém uprchlickém táboře v německém Ludwigsburgu, a mnohostranným činovníkem Sokola je od svého následného příchodu do Kanady. Kromě různých funkcí v kanadské župě vykonával funkce i jako jeden z hlavních činovníků sokolského Ústředí v zahraničí. Nejen že mohl čerpat z vlastní dlouholeté bohaté sokolské zkušenosti, měl také zajisté i široce otevřený přístup k těm nejrůznějším pramenům sokolské činnosti v zahraničí pro dokumentaci svých obsáhlých „Malých dějin“. Tak jako druhý díl jeho knihy, je i její třetí díl rozčleněn především na jednotlivé jednorozhodné úseky, v nichž autor pojednává o činnosti v jednotách a župách roztroušených vlastně po celé zeměkouli, od Rakouska přes Francii, Švýcarsko, Kanadu, Brazílii a Jižní Afriku do Austrálie. Kronicky tak zachycuje ale nejen historii sokolstva v jednotlivých zemích, prokládá svá pojednání i historií činnosti Ústředí, a neopomíná vložit do líčení událostí v zahraničním Sokole ani perspektivní pohledy na události všeobecného dění ve světě. Kromě bohatého výběru fotografií přiložených do textu jednotlivých kapitol najdeme ještě před obdivuhodně a zřejmě se starostlivou péčí sestaveným jmenným rejstříkem dvanáct pozoruhodných příloh skýtajících souhrnné informace všeho druhu týkající se života sokolstva v zahraničí do roku 1995. V příloze číslo jedna například nalézáme Stanovy Ústředí československého sokolstva v zahraničí, příloha číslo sedm obsahuje celkový seznam jednot v zahraničí a zároveň také udává vzdálenosti jednot v jednotlivých župách. Zde samozřejmě vedou Kanada s Austrálií – z Toronta do Vancouveru je to například pouhých 4.537 km, a ze Sydney do Perthu jen nějakých 3.952 km, zatímco to mají sokolové z Curychu do Bernu jen kilometrů 122! S ohledem na celkový objem Waldaufova díla (však jen tento třetí díl sám čítá 788 stránek!) - jsou tyto přílohy velmi prospěšnou orientační pomůckou čtenáře.

Sydneyského čtenáře bude ovšem možná především zajímat historie její vlastní činnosti jak ji zachycuje kniha bratra Waldaufa, a samozřejmě hlavně události kolem otevření její nově postavené sokolovny. Věnujme se ale zatím alespoň krátce pořádání sokolských sletů během doby projednávané ve třetím dílu, tedy mezi léty 1976 až 1995. Konaly se v té době slety jednotlivých žup, například několik sletů se konalo v Kanadě. V Austrálii se nikdy žádný slet nekonal. Ústředí pořádalo v té době ovšem též čtyři slety zahraničního sokolstva – v roce 1976 v Curychu, v roce 1982 ve Vídni, v roce 1986 opět v Curychu a v roce 1990 v Paříži. Slet pořádaný Ústředím v roce 1976 v Curychu byl čtvrtým sletem sokolstva v zahraničí v údobí exilu. Ve sletových dnech se tehdy v Curychu konal i valný sjezd Československého sokolstva v zahrani-

čí a v jím přijaté resoluci čteme i tato slova adresovaná „všem věrným sokolským bratrům a sestrám v Československu: Jsme si vědomi v jak těžkých poměrech doma žijete, a znovu Vám děkujeme za to, že se nedáváte zvíkat ve své věrnosti zásadám Tyršova a Fügnerova sokolství – této nejkrásnější myšlenky, která se kdy zrodila v našem národě, který tak dobře zná cenu svobody, a který proto i dnes po ní bezmezně touží. A jako pevně věříme v obnovení radostné sokolské práce v znovu svobodném Československu, věříme pevně i v návrat svobody a demokracie do naší drahé československé vlasti.“ I během sletových dní ve Vídni roku 1982 se konal valný sjezd sokolstva v zahraničí. Starosta Ústředí bratr Jan Waldauf ve svém projevu tam tehdy také užil těchto slov: „...Pro svou neochvějnou věrnost demokracii a svobodě byl Sokol nenáviděn a pronásledován všemi totalitními režimy. Byl rozpuštěn rakousko-uherskými úřady, nacisty i komunisty. Sokolská myšlenka však vyšla z každé těžké osudové zkoušky vždy ještě silnější a mohutnější. Bude tomu tak i poté, až zločinný komunistický režim se octne na smetišti dějin, kam jediné patří!“ Sedmý a poslední slet zahraničního sokolstva konaný v Paříži roku 1990 již probíhal v atmosféře vyvolané pádem bolševického režimu, nebylo však tehdy ještě zřejmo, že prezident Václav Havel se raději obklopí stoupenci z Charty 77, z nichž velmi mnozí byli někdejšími tvrdými pomahači gottwaldovského řádu z počátku padesátých let, než aby nastavil ucho exilovému sokolstvu. Toho roku se konal i župní slet v Kanadě, a i ten byl v podstatě sletem „všesokolským“, protože se ho účastnili i sokolové z osvobozeného Československa, „i když jen v malém měřítku,“ jak nás informuje Waldaufova kniha.

Jak na to bylo již dříve poukázáno, zde recenzovaná kniha je také souborem kronik jednotlivých jednot po světě roztroušených. Je tedy také svým způsobem kronikou dějin naší sydneyjské jednoty a vůbec celé australské župy, a lze z ní čerpat velmi přehledný sled událostí u nás – rok za rokem, jednotou vedle jednoty. Mezi těmi všemi událostmi ve třetím dílu knihy „Malých dějin“ je zajisté rok 1977 rokem nejvýznamnějším, rokem vskutku pro všechny časy památným, protože v něm došlo k otevření naší vlastní dostavěné sokolovny, a bratr Waldauf této opravdu jedinečné události věnuje i hodně místa. „Sokol Sydney se v roce 1977 dočkal splnění dávného snu svého členstva, otevření vlastní sokolovny, Sokolského Národního Domu“, čteme na stránce 62. Uvádí tam také jména činovníků toho roku na valné hromadě ve French's Forest již v nové budově konané. Starostou byl zvolen Miroslav Doležal, místopředsedou Aleš Nypl, náčelníkem Oldřich Mařík, náčelnicí Iva Mašková, vzdělavatelem Karel Jeníček, jednatelem Vladimír Steklý a pokladníkem Jiří Jelínek. Z těchto tehdejších činovníků dodnes přežívají jen sestra Iva Mašková a bratr Jiří Jelínek, jenž je dnes župním starostou. Na památné valné hromadě toho roku byli přítomni a zdravice a blahopřání sydneyjské jednotě přednesli zástupci Čs. obce legionářské, spolku svatého Václava a klubu Czechoslovakian Country Club. Canberská členka sestra Zora Kašpárková uveřejnila v časopise Československý Sokol v zahraničí v květnu 1977 působivý článek o průběhu událostí v den otevření sokolovny, v němž praví mimo jiné toto: „... Vlajka australská a československá vlají ve vzduchu... Od časných ranních hodin se sjíždějí auta, autobus, radostné shledání krajanů z různých koutů Austrálie, všude ruch, shon a šum a nechybí ani radostné slzy. Ve tři hodiny je tělocvična plná hostů, čtyřmi řadami po celém obvodu, jedna vedle druhé stály židle, všechny plné a ještě přicházeli další a noví návštěvníci. Sešlo se celkem víc než devět set lidí. Cvičící se řadí za svými vlajkami z Melbourne a za sokolským praporem ze Sydney. Je zde drobotina i nejstarší cvičící členové a členky... Bratr jednatel Steklý představuje čestné hosty – představitele federální vlády, vlády státu New South Wales, jehož hlavním městem je Sydney, okresu, banky, stavitele budovy... Bratři starostové jednot Melbourne a Sydney si navzájem vyměnili pamětní stuhy na své sokolské prapory... Bratr náčelník Mařík zavelel k nástupu... Tělocvična je nádherné dílo a věřím, že ještě více spojí a utuží naši sounáležitost, že každý zde nalezne svou cestu pro radost, posilu a odhodlání.“... Tak to tehdy popsala sestra Kašpárková. V knize je uveřejněn i projev starosty jednoty bratra Doležala, úryvek z dopisu tehdejšího katolického duchovního v Sydney Dr. Vladimíra Ondráška, velkého přítele bratra Mesteka a sydneyjského sokola, datovaného v únoru 1977, kde mimo jiné píše: „...Rudolf Mestek má velké schopnosti organizovat lidi a udržovat je v práci, chápe lidi a dovede rozehnat mraky nepochopení a neshod... Sokolovna bude sjednocujícím bodem všech krajanů... Raduji se, že hádky, které kdysi existovaly mezi sokoly a katolíky, už patří minulosti a nebudou nás více trápit...“ Důstojný pán,

chudák, se téhož roku v červenci odebral k Pánu. Nalézáme i celou řadu fotografií, například ještě rozestavěné a pak již postavené sokolovny, nebo skupinu krojovaných dorostenek před její budovou...

V tomto třetím díle Malých dějin věrně zachycuje bratr Waldauf kroniku naší sydney-ské jednoty a australské župy zaznamenáním každoročních událostí, tak jako zachycuje každoroční dění i v ostatních jednotách a župách zahraničního sokolstva. Sledujeme třeba osobní změny ve složení členů výboru. Sydneyjská jednota je ovšem významována i dalšími zmínkami. Tak například na stránce 196 objevujeme citovaný článek v časopise Československý Sokol v zahraničí s titulem „Slavné dny Sokola Sydney v Austrálii“ z roku 1982, z něhož se dočítáme mnoho chvály naší jednotě tam připisované. Práví se v něm, mimo jiné, že po návratu ze sletu ve Vídni, „jehož se příslušníci Sokola Sydney zúčastnili ve velkém počtu“ se v Sydney konala v naší sokolovně oslava osmadvacátého října. Slavnostní dny byly zahájeny již 23. října, kdy se v sokolovně konalo zasedání čs. demokratických organizací – Zemského výboru čs. Obce legionářské, Ústředí čs. sokolstva v Austrálii a na Novém Zélandě, a Oblastního sboru Rady svobodného Československa, a odpoledne i Valná hromada Sokolské župy Australské. První den oslav byl „ukončen večer velkou veselící.“ Druhý hlavní den oslav byl v neděli 24. října. Konala se ten den „slavnostní zpívaná mše, kterou sloužil Dr. P. Eliáš navazující na dobrou spolupráci, kterou zahájil jeho předchůdce a dobrý přítel Sokola, předčasně zesnulý Dr. Vladimír Ondrášek... Mši následoval hodnotný umělecký pořad, v němž vystoupili i členové Australské státní opery, mezi nimi populární a oblíbená členka Sokola Sydney, sestra Miluška Šimková... Před nastoupeným útvarem cvičenců a cvičenek... měl též projev místostarosta Ústředí bratr Jozef Horváth... v němž také řekl, „... Vám, sokolom telocvičnej jednoty Sydney, ešte raz blahoželám za jedinečný povzbudzujúci príklad odvahy pokračovať v sokolskej činnosti v exile...“ Za Sokolskou župu Australskou pozdravil shromáždění její starosta bratr Václav Haramul. Po tomto slavnostním úvodu byla zahájena vlastní akademie a oslava 28. října... „Taneční skupina v nádherných národních krojích, i se skupinou malých, roztančila city diváků...“ čteme dále ve zde citovaném časopise. Cvičilo se, tančilo se, oslavovalo se – dnes už to všechno pročítáme jako pohádku. – Člověk by mohl pokračovat a pokračovat, jen kdyby měl náš Věstník alespoň pár set stránek. Budiž mi ale přece jen dovoleno vyzdvihnout zde z kroniky naší sydneyjské jednoty několik řádků z roku 1985: „...Oslava svátku matek konaná 5. května s hodnotným programem hudby a zpěvu, byla doplněna cvičením žen s kužely a vystoupením dorostenek v ukázkách krasojízdy na kolech... Jednota pořádala v tomto roce ve své sokolovně tradiční již debutantský ples, jemuž předcházela taneční kurs pro krajanskou mládež...“ Co k tomu ještě dodat? Napadá mě, že – bejvávalo, bejvávalo, bejvávalo dobře.

Je ale třeba položit pero a ukončit tento přeskáčkový průběh konečným dílem bratra Waldaufa. Jeho kniha se dá i nedá pročítat jako opravdový román. A román to skutečně i je. Román zahraničního sokolstva. Je to vlastně především kniha o zahraničním sokolstvu v exilu – o americkém Sokole jako takovém například kniha nepojednává. Ačkoli se může pochlubit pečlivě sestaveným rejstříkem jmenným, postrádá rejstříku všeobecného, věcného. Je tím čtenář do značné míry znevýhodněn – takže zůstává odkázan na dost úmorné listování, a je vystaven riziku, že to i ono, tu i onde prostě mohl snadno přehlédnout. To se zajisté přihodilo i mně. Nemohl jsem asi prostě neopominout třeba i podstatné pasáže, které tak mé pozornosti unikly. Bratr Jan Waldauf vytvořil pro celý sokolský svět – a vůbec pro celou českou historii – dílo skutečně monumentální. Vzdejme mu znovu tu největší čest a ten nejuvážnější dík. Malé dějiny? Nezní to spíše jako výsměch? Jsou to vpravdě dějiny velké. Největší, nejob-
sáhlejší dějiny sokolstva v exilu. Bratře Jene, tužil ses – Nazdar!

Malé dějiny velké české myšlenky ve světě *Alena Kottová*

Mám před sebou pozoruhodný počín české historické exilové literatury, třísvazkové Dějiny československého sokolstva v zahraničí (česky, Atelier IM Luhačovice, 2007 a 2010), čítající impozantních 1862 stran, jejichž autor Jan Waldauf, český exulant do Kanady z roku 1948, zasvětil Sokolu celý svůj život, ať už jako vzdělavatel Ústředí čs. sokolstva v zahraničí, starosta Sokolské župy Kanadské, redaktor časopisu Kanadský Sokol nebo poradce kanadské vlády ve věcech tělovýchovy a sportu.

